STUDENTAVISA I TRONDHEIM NR.05 111. ÅRGANG 08.04.25 - 29.04.25

Under Dusken

Side 14

Norske studenter flokker til trumpstyrte USA

GRATIS

Trakassering i frivilligheten 8 | Studenter sover ikke 25 | Deiting via Powerpoint 42

REDAKTØR UNDER DUSKEN
Kjersti Eline Stuen
– Tlf: 909 78 838
avisredaktor@studentmediene.no

NESTLEDERE UNDER DUSKEN
Eline Kielland
– Tlf: 993 23 727
avisnestleder@studentmediene.no

Elfrida Setra
– Tlf: 915 99 673
nettredaktor@studentmediene.no

ANSVARLIG REDAKTØR STUDENTMEDIENE I TRONDHEIM AS
Helene Hasselknippe
– Tlf: 996 86 866
ansvarligredaktor@studentmediene.no

DAGLIG LEDER
Eirik Guldvog Christophersen
– Tlf: 454 89 798
dagligleder@studentmediene.no

SALGSSJEF
Sigrid Dobbertin
salgssjef@studentmediene.no

NYHETSREDAKTØR
Stener Storstenvik
nyhetsredaktor@studentmediene.no

DEBATTREDAKTØR
Anna Kongshaug
debattredaktor@studentmediene.no

REPORTASJEREDAKTØR
Anette Rauan
reportasjeredaktor@studentmediene.no

KULTURREDAKTØR
Nora Lerkerød Alnes
kulturredaktor@studentmediene.no

FOKUSREDAKTØR
Mathea Alten-Ronæss
fokusredaktor@studentmediene.no

MUSIKKREDAKTØR
Emilia Sahara Andersen Brahim
musikkredaktor@studentmediene.no

FOTOREDAKTØR
Annlaug Marie Evjenth Sørhaug
fotoredaktor@studentmediene.no

GRAFISKSJEF
Hedda Vinje Sand
grafisksjef@studentmediene.no

ILLUSTRASJONSSJEF
Kian Nouri
illustrasjonssjef@studentmediene.no

DESK
Katrine Sætereng (sjef), Karianne Folkvord Furset, Even Kaushik, Cecilie Bjørnsdotter Raustein, Benedikt Erikstad Javorovic, Bendik Brodshaug, Andrea Barland, Christina Xenaki, Kristoffer Ramsøy Fredriksen, Sina Leirvik

GRAFIKERE
Kristian Nikolai Hansen (1-5)
Nora Louise Grimstad (6-7) (14-16)
Eline Kielland (8-13)
Eva Langholm (17-24), (30-31)
Maria Cecilie Barfod (25-29)
Mia Langeland (32-43)
Heidi Lysgård Fagerheim (44-57)

KORREKTURSJEF
Andrea Barland

FORSIDE
Thomas Vevle Bruknapp

I denne utgaven

ALTERNATIV STUDENTBOLIG

Ikke alle studenter finner dagens boligmarked forlokkende. Noen velger heller 20 romkamerater eller en rutebuss fra 1973.

Side 20

BASSELASSE

Hvis du ser en gammel sykkelslange som er knyttet sammen til en ball, kan du kanskje lure på hva søren det er. Svaret er trøndersporten basse.

Side 32

ET SKRÅBLIKK PÅ CAMPUS

Bli med inn på hovedbygget og få et nytt syn på studentenes arbeidsplass.

Side 44

LES MER PÅ UNDERDUSKEN.NO

TIPS OSS!

tips@studentmediene.no

Under Dusken er et uavhengig organ for studenter i Trondheim, utgitt av Studentmediene i Trondheim AS. Under Dusken blir distribuert gratis i Trondheim, og kommer ut seks ganger i semesteret. Under Dusken arbeider etter god presseskikk i henhold til Vær Varsom-plakaten. Den som mener seg rammet av urettmessig omtale oppfordres til å kontakte redaksjonen.

Under Dusken blir utgitt av Studentmediene i Trondheim som får økonomisk støtte av Velferdstinget i Trondheim og Studentersamfundet i Trondhjem, som står uten redaksjonelt ansvar.

Revyanmeldelsen var morsomere enn revyen

ANNONSERE?

salgssjef@studentmediene.no

Miljøtrykksak fra Trykkpartner AS.
Lisensnr. 241823
Sertifikat nr. 1638
TRYKT I NORGE NO - 123

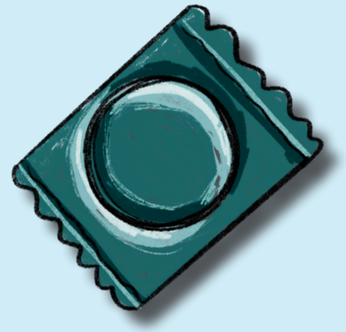
Har du spørsmål om:

Sex?

Kjærlighet?

Vennskap?

Studielivet?

Under Dusken svarer.

Send inn dine spørsmål til duskensvarer@studentmediene.no eller bruk QR-koden.
Du får svar i neste utgave av Under Dusken. Innsendere kan anonymiseres.

LEDER

Elfrida Setra

NESTLEDER I UNDER DUSKEN

ILLUSTRASJON: Lea Lauvland Longva

NTNU-studenter bestemmer virkeligheten

Hei, DMMH, Luftkrigsskolen, BI, Fotofagskolen og Trondheim fagskole. Vi vil være en avis for alle studentene i Trondheim, men vi trenger deres hjelp.

Tidligere i år valgte medlemmene av Samfundet BI-studenten Birk Cock Aschjem til sin nye leder. Det nye styret overtar ledelsen den 17. mai, og skal vi tro Aschjems hjertesak, vil det kommende studieåret preges av et inkluderende miljø for alle studenter i Trondheim.

NTNU-boblen henger som en sterk hinne over byen, men jeg håper studentene kan sprekke den. Studenter fra DMMH, Luftkrigsskolen, BI, Fotofagskolen og Trondheim fagskole har medlemsrett på Samfundet, men de er sjelden vare å se.

Som studentavis har vi et spesielt ansvar for å belyse saker som angår studentene i Trondheim. På samme måte som Samfundet ikke skal være et NTNU-sted, skal heller ikke Under Dusken være en NTNU-avis.

Vi drives av frivillige studenter, noe som gir oss unike forutsetninger til å forstå studentenes perspektiver. Byen vår bugner av en variert og mangfoldig studentmasse, men på Samfundet ser vi en NTNU-tung representasjon. I Under Dusken hører vi også dessverre bare fra noen få NTNU-stemmer – noe som påvirker fremstillingen vår av virkeligheten.

Vår erfaring er at mange studenter nøler med å uttale seg. Om dette bunner i frykt for konsekvenser eller medieskepsis, er vanskelig å si sikkert. Vi håper denne vegringen mot å snakke med media tas på alvor av studiestedene, og at studentene ved hvert enkelt campus oppfordres til mer åpenhet og debatt.

For å utføre samfunnsoppdraget vårt trenger vi kontakter i alle miljøer. Vi har behov for at dere sender inn tips, stiller opp til intervju og ytrer dere i meningsinnlegg. Dette vil gagne alle. Dere har også et ansvar for hvilke stemmer som blir hørt og hvilke saker som det settes søkelys på. En god samfunnsdebatt er avhengig av studenter som tør å ytre seg.

Under Dusken er redaktørstyrt og bundet av presseetiske regler vi tar seriøst. Våre frivillige er tilknyttet Samfundet, men avisen jobber uavhengig av dem og andre aktører. Vi har forståelse for at det kan være skummelt å uttale seg, men vi trenger et større mangfold av stemmer.

Hvis utdanningsinstitusjonene utenfor NTNU skal bli likeverdig representert og inkludert, er det selvsagt viktig at det legges til rette for dette. Det er likevel også viktig at studentene selv tar ansvar og krever sin rettmessige plass både fysisk på arenaer som Samfundet, men også gjennom deres synspunkter og meninger.

Jeg håper tiden som kommer vil være fylt av nye fjes på Samfundet, og nye navn i innboksen til Under Dusken. Krev din plass og hev stemmen, så skal vi ta deg imot med åpne armer.

Har du en sak du ønsker å tipse oss om, eller kommentarer til en eksisterende sak? Send e-post til tips@studentmediene.no.

Ønsker du å sende inn et meningsinnlegg til Under Dusken? Send e-post til debattredaktor@studentmediene.no.

En gravøl med tungt hjerte

Trondheim er et samlingssted fattigere etter nedleggelsen av Lokal. Det er vårt felles ansvar å ikke ta byens kulturtilbud for gitt.

RAMI CHUMBER
Samfundetleder

ILLUSTRASJON: Edvard Solgaard

Jeg hadde løyet om jeg sa jeg husket første gangen jeg dro på Lokal. Først og fremst sier nok dette noe om at det var en god kveld. Jeg må likevel si at nyheten om at Lokal nå skal legges ned, er en av de tristeste jeg har lest om på lenge.

Utestedet har vært fast inventar hele studietiden min, og det har løftet mange kvelder å ha et lokalt, uavhengig utested å dra på som også løfter frem andre musikksjangre enn kommersiell pop. Nedleggelsen kommer imidlertid ikke som lyn fra klar himmel.

I dyrtid er det forståelig, men beklagelig, at studenter og byens øvrige befolkning finner mindre penger i budsjettet til kulturopplevelser. Det er en trend man ser i hele sektoren.

E24 rapporterte i høst at milliarder har forsvunnet fra utelivet i Oslo. Utepilsen har blitt erstattet av vors som strekker seg langt ut på kvelden, og flere serveringssteder har sluttet helt å ha lunsjåpent.

Nå er Lokal blitt et smertelig eksempel på at kulturtilbudet, særlig de mindre scenene og klubbene, ikke er noe vi kan ta for gitt. De kronene fattige studenter kan avse på kulturopplevelser, spares kanskje i større grad enn før opp til å dra på de store festivalene.

Hvor risikovillig kulturarrangører kan være, og i hvor stor grad de må prioritere trygge bookinger, er en dialog som tas kontinuerlig. Oppi det hele står det stor respekt av å slippe til DJ-er og musikksjangre som gir oss et mer mangfoldig uteliv.

Vi på Studentersamfundet ønsker også å gi rom til mindre konserter, show og klubbkonsepter som en del av vårt tilbud til byens studenter. Mange av de største norske artistene i dag har fått sin start på Knaus, og jeg håper vi også i fremtiden har et musikklandskap der mange har fått sin start på en 23:59-konsert på Vuelie.

Det er selvfølgelig utfordrende å prioritere dette når marginene, og det økonomiske handlingsrommet, blir smalere også for vår del. Men jeg er glad for at vi fortsatt gjør det, fordi jeg anser det som en viktig del av vårt samfunnsoppdrag som kulturinstitusjon.

Som student er det også en trist utvikling å være vitne til at folk i mindre grad bruker utelivet. Når mer av studentlivet flyttes inn på vors og hjemmefester, lukker det døren for det aller beste med utelivet: muligheten til å støte på noen, på en konsert eller bare i baren på et utested, og bli kjent.

Man lukker også døren for muligheten til å oppdage nye musikksjangre og artister. Tapet av scener som Lokal er tapet av felles møteplasser, der folk kan møtes på tvers av studieretninger og livssituasjoner.

Kulturarrangører som Lokal har vært med å sette Trondheim på kartet som konsertby. Utestedet har løftet min og mange andres studietid, og jeg håper det snart dukker opp et nytt utested som kan fylle det tomrommet Lokal har etterlatt seg.

Jeg håper også vi tar dette signalet fra utelivet på alvor, og jeg vil avslutte med en oppfordring til mine medstudenter: Kjøp den konsertbilletten, avslutt vorset tidlig og ta byens uavhengige utesteder i bruk. Heidi's bier bar forsvinner nok ikkeh med det første.

Bedriftsledere må tette gapet mellom «Gen Z» og arbeidslivet

To av tre ledere mener at generasjon Z er mer krevende å lede enn andre arbeidstakere. Gen Z melder om forventningspress og utenforskap.

KAROLINE VEDAL JOHANSEN
Lederstudent ved Universitetet i Gøteborg

ILLUSTRASJON: Kian Nouri

Som lederstudent mener jeg at både bedriftsledere og unge arbeidstakere sammen har et ansvar for å skape en inkluderende arbeidsplass og dempe det forventningspresset som unge opplever i arbeidslivet.

Inkludering innebærer at vi også får bidra med egne idéer og samtidig oppleve rom for prøving og feiling. For å tette gapet mellom gen Z og arbeidsmarkedet kreves en felles forståelse av hvordan arbeidslivet utvikler seg over tid.

Derfor må vi unge våge å adressere tabubelagte temaer.

I dag er arbeidsmarkedet hardt presset. Kun 30 prosent ønsket å bli ledere i 2024, mot 70 prosent i 2012. Selv har jeg valgt å gå mot strømmen og valgte nettopp en lederutdanning.

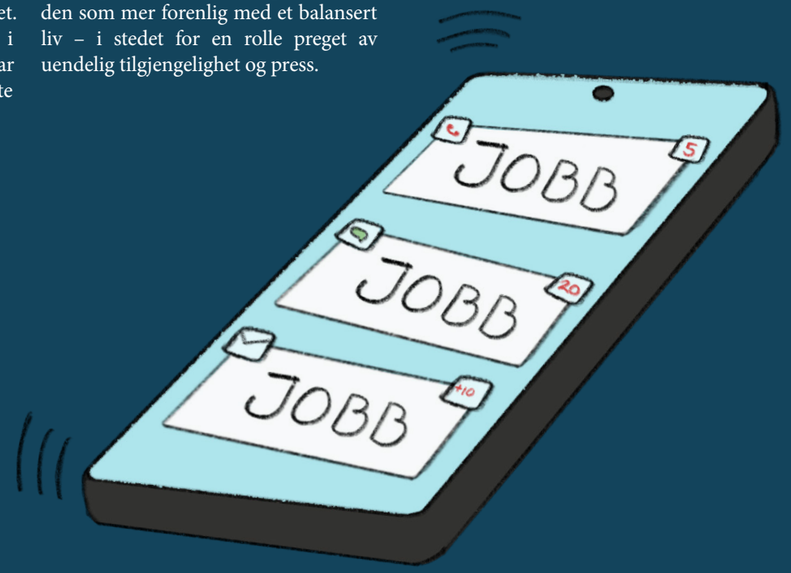
Min generasjon har vokst opp med utviklingen av sosiale medier, noe som gjør at vi setter andre krav til arbeidslivet og etterspør et større skille mellom jobb og fritid.

En årsak til at færre ønsker å bli ledere er nok et inntrykk av at lederansvaret gjør det vanskeligere å opprettholde nettopp denne balansen. Derfor må tidligere generasjoner i større grad anerkjenne hvordan teknologi påvirker både tilgjengelighetskrav og forventninger i arbeidslivet.

Dersom lederrollen tilpasses et arbeidsliv med tydeligere grenser mellom jobb og fritid, vil flere unge kunne se den som mer forenlig med et balansert liv – i stedet for en rolle preget av uendelig tilgjengelighet og press.

Dagens bedriftsledere spiller en avgjørende rolle i å skape en inkluderende lederstil som møter kravene til dagens unge, men vi har også et ansvar for å aktivt bidra til å skape denne forståelsen.

På den måten sikrer vi at færre står utenfor arbeidsmarkedet og flere ser verdien i å ta på seg lederroller.

SKUFFET: NTNU-studenten Atle Øvestad ønsker seg bedre rutiner ved trakasseringssaker i frivilligheten.

Seksuell trakassering i NTNUI:

– Ingen har kontroll på lovverket

Atle Øvestad opplevde å bli trakassert av en med lederverv i NTNUI. Dette ble starten på en langvarig og komplisert prosess.

TEKST: Aëla Kervarec og Sofie Børresen | FOTO: Abigail Ntompa | ILLUSTRASJON: Edvard Solgaard

I det ordinære arbeidslivet er det HR-ansvarlige som er ansatt for å håndtere eventuelle konflikter som oppstår. Frivilligheten har ikke det samme bindende lovverk som gjør rede for hva som er akseptabel oppførsel.

Under UKA 2023 opplevde NTNU-studenten Atle Øvestad å bli utsatt for seksuell trakassering av en med tillitsverv i Studenterhytta NTNUI.

NTNUI er Norges største idrettslag med 20 000 medlemmer og mange tillitsvalgte. Alt er frivillig og underlagt Norges idrettsforbund, som har egne lover og regler for håndtering av uønskede hendelser. NTNUI er underordnet regelverket til Norges idrettsforbund, men har også sitt eget interne lovverk.

Etter hendelsen tok Øvestad kontakt med to som satt i styret med den anklagede. De anså hendelsen som svært seriøs, og tok saken videre til personalsjefen i Studenterhytta samme kveld.

Lang behandlingstid uten løsning

– Vi tok kontakt med lovutvalget samme dag som saken fant sted, forteller den daværende personalsjefen i Studenterhytta. Hun ønsker å være anonym, og vi har valgt å kalle henne «Anne».

Lovutvalget er NTNUIs komité for behandling av personalsaker, og de skal tolke og føre kritisk oppsyn av foreningens vedtekter. Komitéen består av tillitspersoner som blir valgt ved NTNUIs generalforsamling. Det er disse tillitspersonene som står oppført på NTNUIs varslingsside.

Anne forklarer at lovutvalget tok kontakt med henne for å få oversikt over saken. Alle involverte i saken ble kontaktet og intervjuet nærmere om hendelsen.

Håndteringen av saken og den følgende prosessen tok lang tid fra lovutvalgets side, omkring én måned, noe som gjorde det vanskelig for styret i Studenterhytta.

– Vi i styret uttrykte tydelig at dette var en sak som måtte håndteres fort, fordi den hindret driften av vervet. Lovutvalget sa at de skulle ta saken med én gang, men at slike saker tar tid når det er mange personer involvert, forklarer Anne.

Hun forklarer videre at styret fikk klar beskjed om at de måtte drifte som vanlig, noe som var vanskelig. De ble skuffet over den lange behandlingstiden, og at det likevel ikke kom en løsning.

– Lovutvalget var veldig tydelige på at vi måtte behandle den anklagede som et vanlig medlem frem til det ble bestemt hva som skulle gjøres med situasjonen, sier Anne.

Varsleren ble tilsidesatt

Løsningen medførte at Øvestad midlertidig måtte bli tilsidesatt i vervet, noe Anne opplevde som paradoksalt ettersom det var han som hadde varslet om at han hadde opplevd å bli trakassert.

– Vi fortalte lovutvalget at løsningen fungerte dårlig i praksis, sier Anne.

Det var flere NTNUI-møter der begge de involverte i saken skulle delta. For å unngå en ukomfortabel situasjon, forteller Anne at hun eventuelt kunne be den anklagede om å frastå fra å delta. Styret hadde sagt at hun ikke fikk lov til å snakke med vedkommende om anklagene mot hen, eller at det var opprettet sak.

– Vi følte oss låst i situasjonen. Vi kunne ikke prate direkte med hen om hendelsen, og vi kunne ikke utsette Øvestad for å bli med på møter med motparten, forteller Anne.

FORBEDRING: Tidligere NTNUI-leder Eirik Skagestad Størdal forteller at de jobber med å bedre de interne prosessene rundt varslingssaker. *Foto: Privat*

Tok saken i egne hender

– Selv om jeg opplevde å få støtte fra lovutvalget, kunne de ikke igangsette noen tiltak eller kaste ut vedkommende fra vervet, forteller Øvestad.

Han ble fortalt av lovutvalget at personer i tillitsverv bare kunne kastes ut fra NTNUI etter vedtak fra generalforsamlingen. Han er bekymret for at dette har hindret andre fra å varsle om alvorlige saker.

– Man ble avhengig av at motparten trakk seg fra vervet frivillig. Det er noe de fleste anklagede gjør i slike situasjoner, men det gjør ikke saken mindre ubehagelig.

Anne forklarer at personer eventuelt kan kastes ut ved brudd på norsk lov.

– I NTNUIs regelverk var det ikke mulig å kaste noen ut av et verv med mindre det hadde skjedd et lovbrudd. Da måtte man ha blitt anmeldt, og selv da er ikke personen kastet ut. Personens deltakelse i vervet frarådes bare, forteller hun.

Etter en måneds tid sa styret seg lei av å vente på lovutvalgets beslutning. De tok saken i egne hender.

– Vi tok en samtale med den anklagede og forklarte at vi i styret ikke var komfortable med situasjonen, forklarer Anne.

Hun forteller at det var en ubehagelig samtale, men styret var låst og handlingslammet, og så dette som eneste utvei.

– Lovutvalget ga oss ikke noen andre alternativer. Etter samtalen valgte motparten å gå ut av styret selv, forteller hun.

Lovutvalget bestemmer sanksjonene

Tidligere NTNUI-leder Eirik Skagestad Størdal mener NTNUI har godt utarbeidede prosedyrer når det varsles om en person eller hendelse.

Han satt som leder i hovedstyret året 24/25, ett år etter at Øvestad varslet om trakassering, og kan derfor ikke kommentere den spesifikke hendelsen. Han kommenterer derimot på NTNUIs interne lovverk og oppbygging. Han uttaler seg på vegne av lovutvalget og NTNUI.

– Ofte blir hendelser varslet om hvis ikke situasjonen kan løses internt i styret til en undergruppe. Derfra ser lovutvalget på hvilke lover som er brutt, forklarer han.

Størdal forteller at lovutvalget kartlegger alvorlighetsgraden i varselet, og tar så kontakt og møter personen det er varslet om.

– Da får personen mulighet til å fortelle sin side av saken, forklarer den tidligere lederen.

Videre understreker han at rettssikkerhet skal ivaretas på begge sider av saken.

– Lovutvalget velger om og hvilke sanksjoner som skal til.

Samtidig understreker han at det bare er den omvarslede som får vite om sanksjonene. Ingen andre parter i saken får vite om eller hvilke sanksjoner som er iverksatt.

– Er det fare for at saken eskalerer, vil det være relevant med midlertidig utestengelse. Videre er det mulig å anbefale den omvarslede om å trekke seg fra vervet, forklarer Størdal.

Han påpeker man har mulighet til å løfte saken til Norges idrettsforbund i spesielt alvorlige saker der det angår to personer i samme verv. De har mulighet til å frata tillitsverv.

Dette ble Øvestad aldri opplyst om. Han forteller at det i hans sak ble opplyst fra lovutvalget at det ikke var mulig å kaste ut noen med tillitsverv utenom ved generalforsamling.

Øvestad skildrer at han på bakgrunn av sin opplevelse med lovutvalgets innskrenkede handlingsrom ønsket å legge frem et lovforslag på generalforsamlingen som fant sted den 22. mars 2025. Lovforslaget gikk ut på at det burde være mulig å frata tillitsverv dersom tillit er brutt, som ved mobbing, trakassering og voldtekt.

– Før generalforsamlingen informerte leder av hovedstyret om at lovforslaget var lovstridig, og at det dermed ikke var mulig å vedta forslaget, forteller Øvestad.

Han forklarer at det å kunne frata tillitsverv som sanksjon går imot det nåværende lovverket. Da må man frata medlemskapet til personen, som automatisk fjerner vervet.

– Man kan frata medlemskapet relativt lett, men det er en høyere terskel å frata tillitsverv enn medlemskap, noe som er merkelig, sier Øvestad.

Han mener det burde være handlingsrom for å fjerne et tillitsverv når denne tilliten er brutt, uten at personen automatisk ikke kan være vanlig medlem.

Øvestad peker videre på at beskjeden om at lovforslaget var lovstridig og dermed ikke kunne vedtas på forsamlingen, kom brått på; Dette indikerer at NTNUI ikke var godt nok kjent med lovverket.

– Ingen har hatt kontroll på lovverket

Nærmere ett og et halvt år etter at hendelsen og varselet fant sted, sitter Øvestad igjen med en rekke spørsmål og innvendinger knyttet til det interne regelverket til NTNUI og Norges idrettsforbund. Han har nemlig fått høre motstridende opplysninger om hvilket handlingsrom lovutvalget reelt sett har.

– I første omgang tolket jeg og flere andre at personer bare kunne kastes ut dersom generalformsamlingen vedtok dette, eller dersom personen har blitt domfelt etter norsk lov, forteller Øvestad.

I etterkant har det fremkommet at det har oppstått en feiltolkning av regelverket som kan ha påvirket håndtering av saker.

– Vi følte oss låst i situasjonen

– Selve lovverket er jo veldig forvirrende i seg selv, med en rekke motsetninger. Det virker som at ingen har hatt helt kontroll over lovverket, forklarer Øvestad.

Feiltolkning av regler

I etterkant av intervjuet har den tidligere lederen kommet med en presisering på e-post. Internt i NTNUI har det vært en feiltolkning av regelverket. NTNUI har basert seg på Norges idrettsforbund Trøndelags tolkning av idrettsforbundets regler.

Denne feiltolkningen av regelverket gikk ut på at man internt ikke var klar over at en tillitsvalgt mister tillitsvervet sitt når de mister medlemsskapet sitt. Det er mulig å midlertidig frata medlemskap til tillitsvalgte, hvor de som konsekvens også mister vervet.

NTNUI kan ikke frata tillitsvervet uten å også frata medlemskap.

Størdal forklarer at tillitsvalgte blir valgt av generalforsamlingen. Dette er et viktig prinsipp internt i NTNUI, noe som også forklarer hvorfor det kan være vanskelig å frata en person et slikt verv.

20 varsler i 2023

Videre erkjenner Størdal at det internt i NTNUI oppstår uønskede hendelser på lik linje som ellers i samfunnet. Hvert år produserer lovutvalget en rapport over antall varsler i løpet av et år, samt hvilke tiltak og sanksjoner som er iverksatt.

– På generalforsamlingen våren 2024 fortalte lovutvalget at 20 hendelser hadde blitt varslet om det siste året til dem. Disse sakene omhandlet deriblant dårlig oppførsel på kamp, seksuell trakassering, lovspørsmål og kroppskrenkelse, sier Størdal.

I tillegg hadde Lovutvalget svart på mindre henvendelser om lover og regler.

– Utvalget har i 2023 gitt sammenlagt 4 sanksjoner. Alle 4 sanksjonene var skriftlige irettesettelser, forklarer Størdal om lovutvalgets rapport fra 2023, samme år som Atle Øverstad varslet om sin sak.

Den tidligere lederen sier at han ikke har fått noen beskjeder som tyder på at dette antallet har økt i 2024.

Noen må håndtere varslene

Størdal vektlegger nødvendigheten av en intern prosess, og forteller at han har stor respekt for dem som sitter med lovutvalget som et frivillig verv.

– Noen må håndtere slike saker. Om vi skulle ha sendt alle varslinger til Norges idrettsforbund slik at de kunne håndtert det, ville behandlingstiden blitt ekstremt lang, forklarer han.

Han mener det er spesielt vanskelig å ivareta begge sider ved varslingssaker i frivillige verv, fordi studentene omgås mye sosialt.

Videre forteller han at de arbeider med å utbedre egne interne prosesser slik at NTNUI-medlemmene har flere instanser å ty til.

– Vi arbeider med å tydeliggjøre prosessen for medlemmene. Vi jobbet med lovutvalget for å få frem at dersom noen er misfornøyde med behandlingen fra lovutvalget, kan det ankes til NTNUIs hovedstyre, forklarer Størdal.

Størdal sier at slik lovverket til NTNUI er nå, gir det organisasjonen mest mulig handlingsrom innenfor Norges idrettsforbunds regler. UD

KRONGLETE: Øvestad sitter igjen med mange spørsmål om varslingsprosessen.

– Lovverket er jo veldig forvirrende

Slik håndterer NTNUI varslingssaker

Tiltak 1
Dialog med personen.

Tiltak 2
Skriftlig irettesettelse på e-post.

Tiltak 3
Midlertidig bortvisning. Personen vises bort fra stedet, for eksempel ved dårlig oppførsel. Dette kan være bortvisning fra arrangementer.

Tiltak 4
Midlertidig utestengelse fra aktivitet på inntil én måned. Eksempelvis får ikke personen møte på trening i én måned.

Tiltak 5
Fratagelse av medlemskap i inntil ett år. Dette vedtaket kom i høst og gjelder de mest alvorlige sakene. Kun hovedstyret kan gjøre dette.

Lovutvalget sier til Under Dusken at de ikke kan kommentere på enkeltsaker. På generelt grunnlag opplyser de at de arbeider for at alle saker skal håndteres fort. Det er viktig for dem med riktig saksgang, noe som kan ta tid når de skal undersøke alle sider av saken. Når det er flere involverte parter, resulterer dette i lengre saksgang.

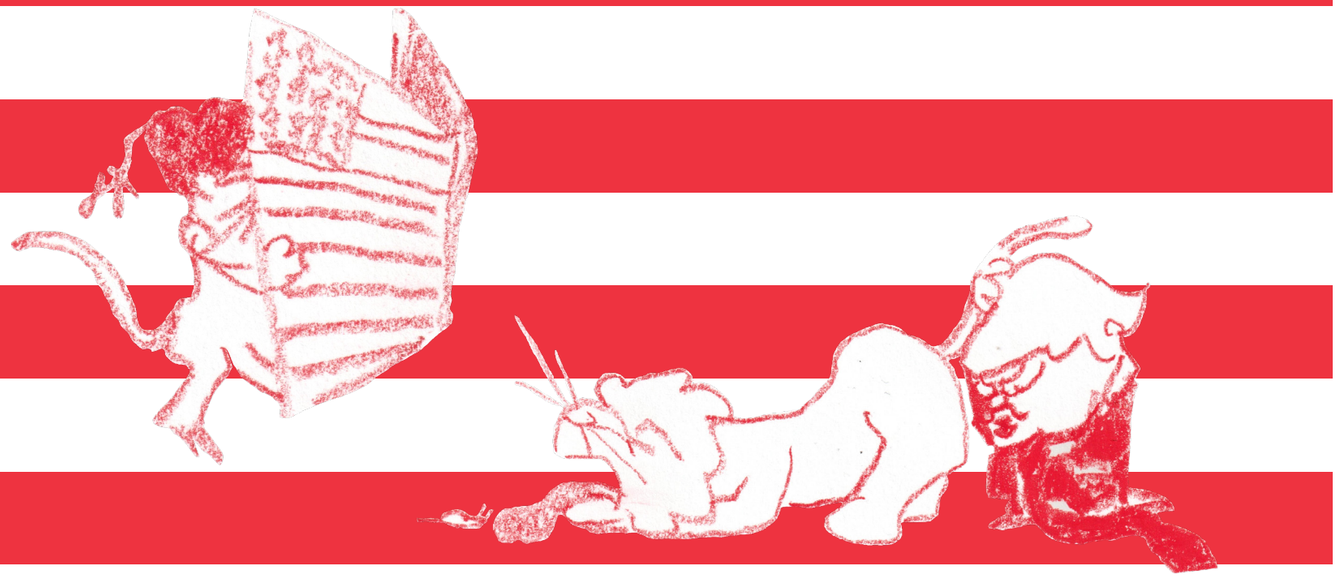
Lovutvalget opplyser om at de prøver å unngå ryktespredning i gruppene når det opprettes en sak. Derfor skal kun de involverte i saken ha innsyn, og involverte parter skal behandle hverandre normalt.

Under Dusken har kontaktet den anklagede i saken. Hen ønsker ikke å kommentere saken.

Studenter vurderer ikke politikk når de skal på utveksling

Nye opplevelser og kultur lokker flere tusen studenter til å dra på utveksling. Til tross for en urolig geopolitisk situasjon, ser man ikke endringer i søkertall.

TEKST: Emma Linnéa Holm-Ross og Guro Vestby | ILLUSTRASJON: Thomas Vevle Bruknapp

USA har vært et ikon for popkultur og har i en årrekke vært på toppen av populære utvekslingsreiser. Donald Trump er tilbake som president med full styrke og dramatisk politikk, og kraftig polarisering dominerer nyhetene.

Christoffer Christensen tar en bachelor i psykologi ved California State University of Northridge i USA. Han er fra Norge, men har studert i USA i tre år. Christensen forklarer at man for øyeblikket ikke merker så mye til Trumps politikk i en venstrelent stat som California.

– Jeg synes vi har et veldig sunt forhold til det å diskutere politikk i Norge, mens her i USA holder man meningene litt mer for seg selv, forklarer Christensen.

Han tror ikke man som nordmann i USA blir like påvirket av lovgivningene.

– Politiske endringer blir ikke like avgjørende for utvekslingsstudenter, siden man er der midlertidig.

Selv angrer han ikke på valget om å studere i USA; han mener man får utrolig mye igjen ved å reise og studere i utlandet.

– Å studere i utlandet er det beste jeg noen gang har gjort. Jeg vil absolutt anbefale det uavhengig av politikken som føres der, forteller Christensen.

Christensen forteller videre om hvordan han opplevde USA da Trump ble president. Rundt innsettelsen var mange stresset og kjente på frykt rundt hva som kunne skje.

– Det var folk som hadde sammenbrudd i forelesning, og vi hadde forelesere som pratet om at det blir harde tider å komme seg gjennom, sier Christensen.

Han påpeker at et utenlandsopphold er mye mer enn politikk, og at man ikke burde la politikken stoppe ønsket om å bo i utlandet.

IKKE PÅVIRKET: Student Christoffer Christensen mener å studere i utlandet er noe av det beste han har gjort. *Foto: Privat*

Utenriksdepartementet med nye reiseråd

I slutten av mars valgte flere europeiske land å komme med ny reiseinformasjon til folk som vurderer en tur til USA. Det blir blant annet opplyst om at USA nå kun anerkjenner to juridiske kjønn.

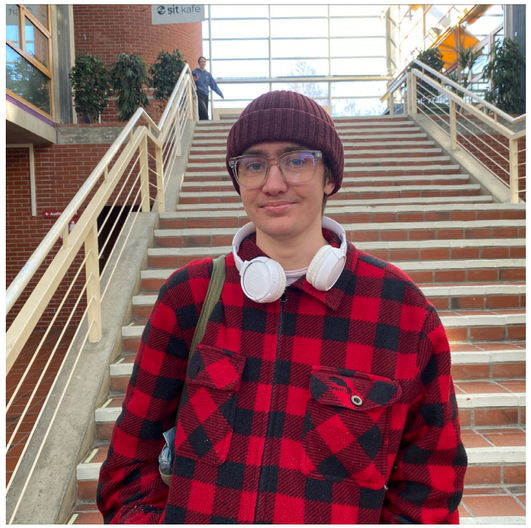
Reiserådene til Utenriksdepartementet opplyser om at det er varierende aksept av LHBT+-personer, og at nedsettende kommentarer, vold og trusler mot LHBT+-miljøer har økt i enkelte stater.

Styreleder Andreas Krogstad ved Skeive studenter i Trondheim forteller at det er konsensus i det skeive miljøet om at man ikke burde reise til USA dersom man er trans.

– De transpersonene jeg kjenner i USA, fraråder andre transpersoner om å dra dit, til og med for korte reiser, sier han.

Krogstad skulle ønske at NTNU gjorde mer for transpersoner som har søkt, men som nå i ettertid kanskje angrer etter at de nye rådene kom.

– Nå har jo fristen for å søke gått ut, så hva skal man gjøre dersom man nå ikke ønsker å reise? Kanskje NTNU kan

NYE RÅD: Styreleder Andreas Krogstad ved Skeive studenter i Trondheim forteller at skeive og transpersoner bør tenke seg om før de reiser til USA. *Foto: Emma Linnéa Holm-Ross*

komme med noen råd om hva de som har søkt kan gjøre videre, foreslår han.

Krogstad forteller at det ikke er noe nytt for skeive å måtte vurdere hvordan situasjonen er i et land før de reiser.

– Jeg tror også at mye av frykten skeive, og spesielt transpersoner, kjenner på nå, er om situasjonen i USA kommer til Norge. De mulige bekymringene for reiserådene blir ubetydelige i forhold til bekymringen for at situasjonen i USA skal komme til Norge, utdyper han.

Utenriksdepartementet oppfordrer transpersoner til å kontakte ambassaden i USA for råd og veiledning om de tenker å reise til USA. Krogstad er skeptisk, og påpeker at informasjon om at man er trans ikke er noe ambassaden har fra før. Det kommer derfor ikke frem med mindre en selv gir fra seg informasjonen.

– Jeg råder transpersoner som skal til USA om å kontakte Pasientorganisasjonen for kjønnsinkongruens eller Forening for kjønns- og seksualitetsmangfold først, for råd om hvordan man burde gå frem i prosessen.

En helhetlig vurdering

Masterstudent i statsvitenskap Ida Oline Feragen ved NTNU vurderte å dra på utveksling til USA høsten 2024. Hun endte til slutt opp med å dra til New Zealand i stedet.

– Hovedsakelig ble det en økonomisk avgjørelse. Det fristet veldig å dra til USA når jeg så alle de ulike fagene de har, men det kostet utrolig mye, forklarer Feragen.

Hun har ulike tanker om hva som kan være viktig for folk når de velger hvor de vil dra på utveksling, men for henne ble det viktig å se på mulighetene rundt universitetet. Hun ville ha muligheten til å oppleve hele New Zealand mens hun var på utveksling.

– Man drar ikke for å bare sitte på skolebenken, forteller Feragen.

Hun er usikker på i hvor stor grad folk tenker på det politiske landskapet når de gjør vurderinger om utveksling.

– Jeg tror folk har en mer helhetlig vurdering når de bestemmer seg. Det er ikke sikkert det politiske landskapet er like avgjørende når man vet at oppholdet er midlertidig, sier Feragen.

Hun er usikker på om utveksling til USA er like mye i vinden som før.

– Kanskje folk er mer opptatt av å reise mindre mainstream steder.

Hun trekker frem at folk som skal på utveksling i dag kanskje setter mer pris på flerkulturelle land.

– Jeg likte veldig godt at New Zealand har en blanding av engelsk og amerikansk kultur, med impulser fra Oseania.

Det er et lite land med mye kultur, så man hadde god mulighet til å reise og oppleve alt. USA har også mye kultur, men det er jo et utrolig stort land som krever reising over større avstander, forteller Feragen.

REISING: For masterstudenten Ida Oline Feragen var reising og kultur viktig når hun bestemte seg for hvor hun ville dra på utveksling. *Foto: Abigail Ntompa*

SPENTE: Fungerende seksjonsleder for opptak og internasjonale relasjoner Anne Marit Skancke ved NTNU forteller at de er usikre på hvor mange som kommer til å reise til USA i høst. *Foto: NTNU*

Stabile søkertall

Søknadsfristen for utveksling til høstsemesteret var 15. februar, og NTNU registrerte totalt 1814 søknader til 49 ulike land, og 275 ulike læresteder. Det skriver fungerende seksjonsleder for opptak og internasjonale relasjoner Anne Marit Skancke ved NTNU i en e-post til Under Dusken.

Videre opplyser hun om at søkertallene for utveksling til USA var 227 i 2024, og 182 i 2023. Søkertallene for høsten 2025 er på 213.

Skancke presiserer at dette kun er tall som viser antallet som har søkt, og at de ikke er en oversikt over faktisk utreise. Hun er derfor spent på hvor mange som faktisk velger å reise.

Høsten 2024 var det 40 studenter som reiste til UC Berkeley, som ligger i California. Blant disse var 90 prosent menn. I 2025 har andelen kvinnelige søkere økt med 20 prosent. **UD**

Tvunget i eksil for kritikk mot staten

– nå forteller hun sin historie

Russiske myndigheter forsøker å kneble uavhengige medier, men Doxa nekter å tie. Redaktør Ekaterina Martynova forteller om eksil, forfølgelse, og hennes start i mediehuset Doxa.

TEKST: Andreas Dalhaug | ILLUSTRASJON: Kian Nouri | FOTO: foto.samfundet.no

I anledning ISFiT 2025 var redaktør Ekaterina Martynova fra Doxa i byen.

– Doxa er et uavhengig medium som fokuserer på de unge, menneskerettigheter, og urettferdighet i Russland, forteller Martynova.

Som et uavhengig mediehus har de vært kritiske til myndighetene og Russlands politikk. Dette har ført til at flere av medlemmene har blitt forfulgt og tvunget i eksil. I 2023 vant de studentenes fredspris for arbeidet deres.

POSITIV: Martynova er optimistisk for Doxas fremtid.

Martynovas start i Doxa

Martynova forteller at hun ble med i studentavisen Doxa etter å ha vært en flittig leser av den lenge.

– Jeg leste Doxa allerede da jeg gikk på videregående. Som 18-åring og fersk student ble jeg med på grunn av verdiene de sto for, som belysning av urettferdighet i samfunnet.

Martynova forklarer at hun ikke hadde noen anelse om hvor engasjementet hennes i studentmagasinet ville ta henne.

– Jeg kunne aldri sett for meg at det ville føre meg dit det har i dag. At jeg en dag måtte leve i eksil, at Doxa skulle bli det ledende magasinet og mediet for unge i Russland, eller at jeg kom til å bli politisk og strafferettslig etterforsket på grunn av engasjementet mitt.

Opplever fremdeles forfølgelse

Mediumet Doxa har lenge vært forfulgt i Russland som følge av arbeidet deres. Det startet i 2021 da de la ut en video som viste støtte for den nå avdøde politikeren Alexei Navalny.

– Da vi la ut videoen ble fire av kollegaene mine satt under husarrest kort tid etter.

På spørsmål om bostatus nå svarer Martynova at hun ikke lenger bor i Russland.

– Vi gikk i eksil etter fullskala-invasjonen av Ukraina. I dag er redaksjonen spredd rundt i Europa. Vi har faktisk tidligere medarbeidere i avisen som i dag studerer i Norge.

Videre forklarer hun at det politiske presset kun har økt etter at de forlot Russland.

– Etter at vi dro ble Doxa erklært som en uønsket organisasjon. Det gjør at mennesker under lov har forbud mot å donere eller støtte oss offentlig. Dette er direkte sensurering.

Selv om de er i eksil, opplever de fremdeles politisk forfølgelse, og det er stadig nye anklagelser imot dem fra russiske myndigheter.

– Stadig vekk er det nye anklagelser fra myndighetene, som klassifiserer det vi driver med som ekstremisme og terrorisme.

Hun understreker at Doxa og andre frie medier er veldig viktig i en tid der autoritære myndigheter sensurerer media.

– Det er spesielt viktig i disse tider hvor man ser at autoritære myndigheter og høyrevendte ledere samarbeider med politikere som Putin og andre diktatorer.

Videre roser Martynova Norge stort, og forklarer at studentsolidariteten og den politiske aktivismen er inspirerende.

– Da jeg var i Norge i 2023, ble jeg utrolig inspirert av det dere har her i form av studentsolidaritet og politisk aktivisme. Nå som jeg er tilbake, er jeg rørt over støtten vi har mottatt.

Doxas visjon og status som mediehus idag

Martynovas visjon for Doxa er at de skal fortsette å være et medium for unge mennesker, og fortsette å sette lys på urettferdighet i verden.

– Målet er det samme som det alltid har vært. Vi ønsker å være et fritt medium for unge mennesker som belyser urettferdighet.

Mediumet rapporterer ikke bare om urettferdighet i Russland, men de arbeider i dag som et internasjonalt medium.

FREDSPRISVINNER: Her tar Martynova imot studentenes fredspris i 2023 sammen med sine kolleger Aleksandra Guliaeva, og Nikita Kuchinskii.

ROSER BYEN: Martynova skryter av Trondheim for studentenes aktivisme og solidaritet.

– I dag er Doxa, takket være lesernes støtte, et riksdekkende medium. Vi rapporterer blant annet om Gaza og andre konflikter, i tillegg til å beskytte ytringsfrihetens stilling i verden.

Kritisk til kutting av kvoter

Martynova forklarer at hun ble overrasket da hun så at Utenriksdepartementet i Norge hadde kuttet kvotene for russiske studenter i «Star-programmet». Det står for «Students at Risk» og er et program etablert på initiativ fra Studentenes og Akademikernes internasjonale hjelpefond (SAIH) og Norges student-organisasjon (NSO).

– De hadde en kvote for russiske studenter, men i fjor valgte de å kutte budsjettet.

Programmet gjorde at russiske studenter som var i fare i Russland som følge av deres politiske engasjement eller uavhengige journalistikk kunne studere i Norge.

– Det var sjokkerende å høre dette. Jeg mener at om vi skal bygge samhold og få til en endring så er en gjenåpning av denne kvoten veldig viktig.

Mistet støtte

Avslutningsvis forklarer Martynova at sensureringen i Russland har ført til at de har mistet mye av inntektene sine.

– Som følger at vi ble erklært en uønsket organisasjon under nasjonal lov. har vi mistet mye av inntektene våre. Dette har vært en veldig utfordrende tid. Nå ber vi om hjelp.

Martyna forklarer videre at all støtte settes pris på, og hun legger til at alle som ønsker kan være med å skrive for Doxa.

– Vi har også startet en engelskspråklig avis. Her arbeider vi på samme måte som i den russiske utgaven. Folk er velkomne til å samarbeide med oss. UD

FORKJEMPERE: Ekaterina Martynova, Aleksandra Guliaeva, og Nikita Kuchinskii er i eksil for arbeidet deres i mediumet Doxa.

TEKST: Audun Rugstad | FOTO: Audun Rugstad og Ingve Aleksander Hetland

STUDENTER UTFORSKER NYE BOLIGFORMER

- Det er ikke nok med bare gode vibber

En ombygget busspark og daglige fellesmiddager kan være løsningen for den som vil finne lykken utenfor leiemarkedets klamme hånd.

Etter en vannlekkasje i leiligheten og en påfølgende dårlig opplevelse med utleier, tok sosialantropologistudent Gjertrud Sørseter og samboeren våren 2017 et nokså uortodokst valg. Der andre kanskje ville nøyet seg med å se etter en ny leilighet på Finn, tok paret i stedet spranget og kjøpte en rutebuss fra 1973.

BUSS, KJÆRE BUSS: Etter syv år på hjul har student Gjertrud Sørseter lagt ut hjemmet sitt for salg.

– Folk ble alltid veldig overrasket da jeg sa hvordan jeg bodde. Jeg har måttet vise mange bilder av bussen opp igjennom, sier hun og ler.

Sørseter sier at motivasjonen for å ta det særegne boligvalget delvis var økonomisk, men også drevet av et ønske om større frihet til å kunne gjøre som man vil med boligen sin.

– Da kunne vi jo endelig pusse opp. Og når man bare betaler en tusenlapp i leie og et par hundre i strøm, gjør jo det også noe med friheten generelt, sier hun.

Hjem til hjul

Idéen kom fra en bekjent som allerede bodde i en buss på Svartlamon i Trondheim. Etter å ha hentet sitt nye hjem i Tufsingdalen var det derfor naturlig å parkere der selv.

– Kjæresten og jeg har begge vokst opp på Uffa, som er en fritidsklubb tilknyttet Svartlamon. Så vi kjente mange og hadde et nettverk der fra før.

Sørseter er tydelig på at Svartlamon-fellesskapet var helt avgjørende for at det var mulig å bo som de gjorde. Det gjaldt særlig miljøet av andre buss-boere som allerede stod der. I tillegg til å hjelpe med nødvendigheter som elektrisitet og vannforsyning, har det også vært mye læring og erfaringsoverføring.

– Jeg har jo lært helt utrolig mange ferdigheter. Alt fra å håndtere en vinkelsliper til å finne kreative løsninger på innredning.

Samtidig legger hun ikke skjul på at det til tider også har vært tøffe tak.

– Den første vinteren før vi fikk vedovn og isolasjon, satt vi i full kjeledress og sovepose rundt en liten, fuktig gassovn. Det var ganske stusselig.

Hun sier det har krevd en god del stahet og arbeid for å få det til, i tillegg til støtten fra venner, familie og miljøet rundt. Samtidig er det en opplevelse hun ikke ville vært foruten.

– Det har vært noen utrolig innholdsrike og snåle år. Og vi mennesker er jo veldig tilpasningsdyktige, sier hun.

FORSKER PÅ ALTERNATIVER: Eli Støa er professor ved Institutt for arkitektur og planlegging, og arbeider med alternative boligløsninger.

Økende interesse

Eli Støa er professor ved Institutt for arkitektur og planlegging, og har vært involvert i en rekke pilotprosjekter innenfor det som gjerne kalles «tredje boligsektor». Selv om prosjektene til Støa er mer mainstream enn ombygde busser, ser hun også noen forbindelser.

– Det handler mye om å utforske mulighetene for nye bo- og eieformer, deleløsninger og liknende, sier Støa.

Støa tror både et økt kulturelt mangfold i samfunnet, med ulike boligkulturer og familiekonstellasjoner, samt at stadig flere bor alene, kan være grunner til at det har blitt økende interesse for slike prosjekter de siste årene.

Særlig tror Støa det er rom for at kommunene kan bli mer involverte.

– I utgangspunktet er det det private boligmarkedet skaper veldig homogent. Det offentlige kan kanskje i større grad sørge for at det finnes boligløsninger som dekker flere ulike behov og preferanser.

En skummel balanse

Debatten rundt alternative boligløsninger handler også mye om avveininger rundt boligstandard, fellesskap og privatliv. Ifølge Støa er det viktig å huske på at ingenting kommer gratis.

– En tredje boligsektor må også gå rundt. Ellers må man subsidiere det, sier hun.

Støa trekker frem Svartlamon som et prosjekt det kan være noe å lære av.

– Måten de har redusert kostnader på er interessant. Blant annet at man legger inn egeninnsats i å ta seg av vedlikehold selv, sier hun.

Støa sier at prosjekter som Svartlamon også delvis støtter seg på å ha lavere boligstandarder, noe som er mer utfordrende å forholde seg til.

– Det er jo en litt skummel balanse. Man må være veldig tydelig på hva det eventuelt er mulig å inngå kompromisser om og ikke. Ting som brannsikkerhet, fukt og råte kan det for eksempel ikke være mulig å gå på akkord med, sier hun.

Alene sammen

Forholdet mellom hva som skal være privat og felles i slike boligløsninger, er noe Støa jobber mye med. Ifølge henne er det ikke nødvendigvis lurt å ha for mye delingsiver.

– Noe vi ser i forskningen er at det er veldig viktig å kunne trekke seg tilbake og ha et skjermet privatliv for at et fellesskap skal kunne fungere, sier Støa.

Noen av løsningene på dette kan være rent konkrete og arkitektmessige.

– Et eksempel kan være å bygge slik at det er mulig å komme seg til sin egen leilighet både gjennom fellesarealer og ikke, sier hun.

Selv om det å finne riktig grad av fellesskap ifølge Støa alltid vil være vanskelig og ikke for alle, tror hun likevel mer kollektive boligløsninger kan ha noe for seg.

– Hvis det gjøres ordentlig og litt kreativt, slik at man både kan beholde friheten sin samtidig som man har tilgang på et fellesskap, så tror jeg absolutt det har en fremtid, sier Støa.

Fastpris og fellesmiddag

Et enn så lenge vellykket forsøk på å skape nettopp den fremtiden finnes i en liten, rødbrun bygård på Ila. I hvert fall om vi skal tro kybernetikkstudent Julianne Brendeløkken og sosiologistudent Oda Omholt. De bor begge i Trondheims eldste bokollektiv i Bergsligata 13, og tror det kan være mye å lære av løsningene som har holdt liv i huset i over 50 år.

– Da jeg først hørte om bokollektivet, tenkte jeg at det hørtes kult ut, men at det ikke var noe for meg. Men jeg har blitt overrasket over hvor mye jeg elsker å bo her, sier Brendeløkken.

Kollektivet har felles bestemt fastpris på boligene, både for de som eier egne rom og de som leier. I tillegg kommer delvis delte kjøkken og bad. Det mest «berømte» aspektet av kollektivet er imidlertid de daglige fellesmiddagene som går på rundgang mellom de rundt 20 beboerne, 6 dager i uken.

– Det er ikke noen plikt å spise sammen, men det er jo litt av det sosiale hjertet, sier Omholt. Hun legger også til at det letter hverdagen økonomisk og tidsmessig for beboerne.

– Det er fort gjort å undervurdere hvor lang tid det tar å kutte opp alle grønnsakene når du først skal lage mat, sier hun og humrer.

Brendeløkken sier hun var litt nervøs i starten for hvor mye «press» det var på å delta i fellesskapet, men ble positivt overrasket. Hun syns respekten for hverandres privatliv og det å gi hverandre rom er godt innarbeidet. Dette gjelder også rundt middagsbordet.

– Hvis jeg er sliten kan jeg kjøre «podkast-modus», og bare lytte til samtalen mens jeg spiser. Det er veldig deilig, sier hun og ler.

Det sitter i veggene

Omholt tror hemmeligheten bak Bergsligatas suksess ikke bare er god stemning rundt middagen, men at det også har mye med arven etter de første beboerne å gjøre.

– De var jo en gjeng hyperstrukturerte, ekstremt pertentlige marxist-leninister som grunnla dette på 70-tallet. De hadde uendelige diskusjoner om hvordan de skulle gjøre dette, sier hun.

Strukturene, systemene og normene for hvordan samlivet skal være som ble etablert da, sitter fortsatt i veggene, sier Omholt.

– Når noe er vedtatt på husmøte, for eksempel, så følger man det. Det er veldig deilig.

– Det er ikke nok med bare gode vibber, man må også ha struktur, sier hun.

Omholt og Brendeløkken sier samtidig at det kreves noen grunnleggende holdninger fra de som har lyst til å bo her.

– Man må være litt fellesskapsorientert, og klar for å være raus og fleksibel. Det gjør jo alt mye lettere, sier Omholt.

Bare en fase?

Etter syv år på Svartlamon endte Sørseter og samboeren til slutt opp med å kjøpe sin egen leilighet i høst, da parkeringsplassen de hadde stått på måtte vike for en sykkelvei. De ville ikke bo i bussen utenfor Svartlamon lenger.

– Hadde du spurt meg for tre år siden hadde jeg sagt at vi skulle pensjonere oss i den bussen. Men jeg må jo innrømme at det nå er veldig deilig med en leilighet hvor alt funker, og man har innlagt vann og dusj, sier hun.

Forsker Støa tror det også er viktig å være bevisst på at behovet og interessen for å bo annerledes gjerne endrer seg i løpet av livet.

– Det er ofte folk i overgangsfaser som er mest interessert i slike alternative løsninger. Det typiske eksemplet er jo studenter, eller folk som har vært gjennom samlivsbrudd. Men også eldre, legger hun til og sier at dette også er en trend å følge med på.

Brendeløkken og Omholt har på sin side ingen planer om å flytte i overskuelig fremtid. Likevel er de enige med Støa om at tilværelsen deres nok er livsfase-betinget for mange.

TRIVES: Studentene Oda Omholt og Julianne Brendeløkken synes begge fellesløsningene i Bergsligata 13 fungerer godt.

– Den vanligste grunnen til at folk flytter ut herfra er jo at de får seg kjæreste, og at kjæresten ikke nødvendigvis vil være med på opplegget her, sier Omholt.

De trekker samtidig frem at det motsatte også har skjedd, og at det bor flere barnefamilier og par i Bergsligata i dag.

– Så det går jo an, legger Omholt til. **UD**

Studenter med mye døgn og lite rytme

TEKST: Anna Kongshaug og Tuva Sandnes | FOTO: Toby John Varhaugvik | ILLUSTRASJON: Natalia Sokolowska

Søvn er helt avgjørende for å fungere i hverdagen. Likevel opplever mange studenter at sene kvelder og tidlige morgener med forelesning gjør det vanskelig å opprettholde gode søvnvaner.

Helene Bjørnøy er en av de mange søvnløse studentene å finne på Studentersamfundet. Hun forteller om det som kan beskrives som en noe surrete døgnrytme.

Bjørnøy vil ikke definere seg som et B-menneske. Selv sier hun at hun er en person med mye døgn og lite rytme.

– Noen ganger kan jeg sove opptil 20 timer i døgnet. Andre ganger kan jeg overleve på tre timer søvn om natten, forteller Bjørnøy.

Men det har ikke alltid vært sånn for Bjørnøy. Det er først i løpet av det siste halvåret at døgnrytmen hennes har blitt snudd på hodet.

– Jeg trenger ikke å møte opp til noen forelesninger dette semesteret, og jeg har ingenting jeg må møte opp på før klokken fire på ettermiddagen, sier Bjørnøy.

I tillegg innrømmer hun at hun i likhet med mange andre studenter prokrastinerer mye rett før innleveringsfrister når hun skal gjøre studiearbeid. Dette fører til at det tapte arbeidet ofte må tas igjen på nattestid. Dermed døgner hun minst én gang i uken.

Bjørnøy beskriver hvordan hun først oppdaget fenomenet døgning.

– Jeg fant vel bare ut at det går bra å døgne. Første gang tenkte jeg: «Jeg kan være lenger oppe i natt, jeg skal ikke på campus i morgen», forteller hun.

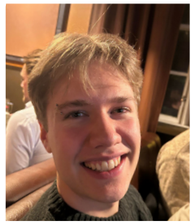

VARIERENDE: Helene Bjørnøy kan sove opptil tjue timer, men kan også overleve på tre timer søvn.

– Det er som om jeg bor i Australia

Selv om Bjørnøy beskriver en problemløs tilværelse som en fri bohem uten døgnrytme, skyter kompisen Gard Stenhaug inn at det nok ikke er hele sannheten. Det kan nemlig være veldig vanskelig å nå Bjørnøy på telefon.

– Det hender at Helene bruker over tolv timer på å svare på meldinger, påpeker Stenhaug.

AVSTANDSFORHOLD: Gard Stenhaug savner venninnen Helene Bjørnøy på dagtid. *Foto: Privat*

I tillegg forklarer Bjørnøy at den ustrukturerte hverdagen også kan gå utover det sosiale livet hennes.

– Jeg fikk en ny romkamerat for over én måned siden og første gang jeg møtte han var i dag, sier en lattermild Bjørnøy.

Siden døgnrytmen til Bjørnøy tross alt ikke er lagt opp slik resten av samfunnet er, hender det seg at vennene hennes savner henne.

– Det er jo litt dritt når vennene dine sover når du er våken. Og så er det mye jeg gjerne skulle ha dratt Helene med på, sier Stenhaug.

Vennene beskriver det som om de lever i et slags avstandsforhold.

– Det er som om jeg bor i Australia, sier Bjørnøy og ler.

– Og det er klart at vennene sørger, legger Stenhaug til.

– Folk snakker til meg som om det er stort problem

Det viser seg at det ikke bare er kommunikasjonssvikt som melder seg for Bjørnøy når døgnet forskyves. Også hverdagslige ting som å vaske i kollektivet og lage mat byr på nye utfordringer.

– Det er veldig lett å falle ut av rutiner når man har dårlige søvnrutiner, merker jeg. I tillegg er det jo kjipt å våkne opp klokken åtte på kvelden og så har man ingen mat i huset, sier hun.

Søvnløse netter gjør også at produktiviteten går ned og mengden skolearbeid blir mindre.

– Nå har jeg hjemmeeksamen, og i går skulle jeg egentlig jobbe med den. Men så hadde jeg døgnet dagen før, så da ble det til at jeg gikk hjem og la meg i stedet, forteller Bjørnøy.

Utover dette kan Bjørnøy fortelle at det heller ikke føles særlig bra å sove for lite.

– Jeg hater å stå opp når jeg har hatt lite søvn, og jeg vet jo at det ikke er sunt. Jeg kjenner det i hele kroppen, at man ikke har så mye energi, innrømmer hun.

Likevel poengterer hun at hun ikke opplever egen døgnrytme som problematisk; hun får tross alt ting til å gå rundt.

– Folk snakker til meg som om det er et stort problem, men det er det ikke, sier hun.

Overnattingsbesøket må dra

Gard Stenhaug sover som regel godt og nok. Likevel beskriver han at det særlig er ett velkjent fenomen i studenttilværelsen som er utfordrende for nattesøvnen.

– Kan vi prate om hvor lite søvn man får når man tar med seg noen hjem fra byen og hvor kjipt det er? sier Stenhaug og ler.

Som sikkert mange studenter kan kjenne seg igjen i, er det ikke lett å sovne med en fremmed ved siden av seg.

– Da får man bare sånn én time med søvn, sier Stenhaug og smiler lurt.

Om den utvalgte viser seg å dra tidlig på morgenen etter, vekker dette motstridende følelser i Stenhaug.

– På den ene siden er det bra om de drar klokken seks på morgenen, for da får jeg sove lenger. På den andre siden blir jeg litt usikker, da føler jeg at jeg har snorket som faen, sier han.

– Søvn er jo fantastisk

Psykologistudent Henrik Bröckis hverdag er preget av faste rutiner. Han setter stor pris på en god natt søvn.

– Jeg står opp omtrent kvart på sju hver dag, inkludert i helgene. Av og til våkner jeg også én time før alarmen går, forteller han.

For å få den søvnen han trenger, legger han seg derfor omtrent klokken ti hver dag. Han beskriver seg selv som et A-menneske, som derfor må legge seg i passende tid, ettersom han uansett våkner når alarmklokken slår syv.

PRIORITERER SØVN: Henrik Bröcki mener søvn er undervurdert.

– Klokken kvart på ti legger jeg vekk mobilen. Så skrur jeg på lyslenkene og setter på litt rolig musikk for å komme i den riktige stemningen, forteller Bröcki.

For Bröcki gir åtte timer søvn både energi og livsglede.

– For meg handler det om livskvalitet. Det er jo helt fantastisk å være uthvilt. Søvn er undervurdert, sier Bröcki med et lurt smil om munnen.

Bröcki presiserer imidlertid at han ikke er perfekt, og at han også har netter han ikke får sove.

– Jeg pleier å skrive dagbok når jeg har mange tanker om kvelden. Om det er for varmt, åpner jeg vinduet, og om jeg er sulten, spiser jeg noe, forteller Bröcki.

Vi trenger siesta også i Norge

Selv om Bröcki har en fast døgnrytme, er han tydelig på at det ikke er noe galt med en liten høneblund midt på dagen. Når han kjenner på den berømte ettermiddagsknekken, sover han gjerne 25 minutter for å hente seg inn igjen.

– Jeg synes «powernaps» bør bli mer normalisert. Siesta er jo vanlig i mange andre land, hvorfor er det ikke sånn i Norge?

Bröcki tror at årsaken til at det ikke er sosialt akseptert å ta seg en liten blund midt på dagen, er at folk føler de må gjøre noe hele tiden. Han kaller dette for produktivitetskulturen.

– Folk har ofte et slags «grindset». Man tenker at man må våkne tidlig og at man skal holde et høyt tempo gjennom hele dagen, sier han.

Dette tror Bröcki kan gjøre vondt verre. Han oppfordrer til å prioritere hvile midt på dagen.

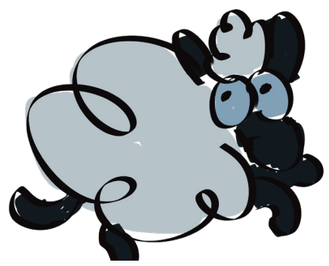
– Da får man roet ned, noe som både gir mer energi og bedre konsentrasjon. Barn gjør jo dette også.

– Vil heller hjem og legge meg

For mange studenter er øl og sene kvelder en stor del av hverdagen. Selv beskriver Bröcki at han er litt ferdig med denne perioden i livet.

– Dersom jeg er på en kjedelig fest, går jeg heller hjem og legger meg. Jeg vil føle meg opplagt neste dag, forklarer han.

Likevel er det klart at også han tar seg en fest iblant.

– Det kan jo være helt fantastisk det også; å gå på fest gir meg mye energi. Det er noe man må ha i livet, sier han.

Bröcki har funnet en døgnrytme som passer for ham, men legger vekt på at det som fungerer for ham ikke nødvendigvis fungerer for alle andre.

– Noen står opp tidlig, mens andre står opp sent. Vi er jo forskjellige, og det er ikke én type som er bedre enn en annen, sier Bröcki.

Søvn har ikke et fasitsvar

Liv Marie Rønhovde arbeider som doktorgradstipendiat på Søvnklinikken i Trondheim. Hun forklarer at det fremdeles er kunnskapshull når det gjelder søvn.

– Vi liker å tro at vi kan mye om søvn, men det er fremdeles mye vi ikke vet. Det vi vet er at vi ikke kommer utenom den, sier hun.

Rønhovde poengterer likevel at vi vet at søvnen er helt avgjørende for hvordan vi har det, føler oss og presterer i hverdagslivet.

– Søvn er viktig med tanke på den psykiske og fysiske helsen vår. Derfor er det viktig at alle prøver å opprettholde en god døgnrytme, inkludert studenter, sier hun.

Videre forklarer hun hva det er som kan være mest avgjørende for søvnen vår.

– Vi tror at dagslys er én av faktorene som påvirker døgnrytmen vår mest.

Selv om de står opp tidligst, er det ikke alltid slik at morgenfuglene er de som får seg mest dagslys i løpet av dagen.

– Det er en interessant problemstilling. Likevel er det mange blant de som står opp tidlig som sitter på et kontor eller på en lesesal hele dagen, oppklarer Rønhovde.

BEKYMRINGER: Liv Marie Rønhovde tror mange bekymrer seg for mye over søvnen sin. *Foto: Privat*

I forskningsgruppen til Rønhovde har det blitt forsket på ulike døgnrytmepreferanser. Dette gjelder de som har en morgenpreferanse og de som har en kveldspreferanse. Det viser seg at preferansen man har, ikke er avgjørende for om man sover godt.

– Om man sover godt og rekker det man skal, er det ikke noe som tilsier at en forskjøvet døgnrytme er et problem, forklarer hun.

Store bekymringer kan gjøre vondt verre

Det florerer av gode råd om hvordan man skal sove bedre, lenger og riktigere. Det kan gjøre det vanskelig å vite hvilken ende man skal begynne i. Rønhovde tror dette kan føre til bekymringer hos folk.

– Jeg tror mange bekymrer seg mye over søvnen sin. Det er så klart viktig å sove godt, men løpet er ikke kjørt om man ikke alltid klarer det.

Hun forklarer videre hvorfor noen søvnløse netter kan gå fint.

– Kroppen tåler en del, og den er tilpasningsdyktig, sier hun.

Blant de mange spørsmålene som melder seg, er hvor mange timer man egentlig burde sove.

– Det finnes ikke et fasitsvar på hvor mye man bør sove. Alt fra seks til ni timer er normalt, avklarer Rønhovde.

Det viktigste er derfor å ikke henge seg opp i hva som er vanlig eller ikke.

– Det handler om å bli kjent med seg selv og sin egen kapasitet. Da handler det ikke bare om antall timer søvn, presiserer Rønhovde.

Når søvnvanskene blir et problem

Det er ikke alltid lett å vite når man skal kategorisere søvnvanskene sine som et problem. Likevel finnes det noen pekepinner.

– Noen ganger kan det være andre som uttrykker bekymring, mens noen kanskje kjenner på bekymringer selv, forklarer Rønhovde.

Hvordan man har det på daglig basis, kan være en indikator på hvorvidt problemet har gått for langt.

– En ting man kan være obs på, er om man mestrer de kravene og aktivitetene

man har i hverdagen. For eksempel om døgnrytmen går utover kapasiteten og funksjonen man har på dagtid, sier Rønhovde.

For de som ofte omtales som B-mennesker, er det én utfordring som går igjen.

– Mange som har en kveldspreferanse synes det er vanskelig å tilpasse seg kravene fra resten av samfunnet, påpeker Rønhovde.

Likevel er det ikke bare negativt å preferere å stå opp og legge seg sent.

– For noen med en kveldspreferanse kan det være lettere å jobbe nattevakt eller gjøre ting på kveldstid, enn det er for andre, utdyper Rønhovde.

Det finnes løsninger

Om man sliter med å sovne på kvelden, eller om man opplever døgnrytmeforstyrrelser, er det flere ting man kan gjøre.

– Til de som sliter med søvn, vil jeg si at det finnes god behandling for både insomni og døgnrytmeforstyrrelser, sier Rønhovde.

Hun forklarer hvordan behandlingen for søvnvansker foregår.

– Behandlingen går ut på å endre vanene man har rundt søvn. Det fokuseres særlig på å stå opp og legge seg til helt faste tidspunkt.

Videre er det viktig i behandlingen at man frigjøres fra negative assosiasjoner til sengen og det å sove.

– Målet er å få til gode erfaringer rundt søvn og stole på at søvn er noe kroppen kan få til, opplyser Rønhovde.

Til sist kommer hun med en velment oppfordring til de som måtte slite.

– Det er veldig mange råd, tips og triks der ute. For mange blir dette for mye å forholde seg til. Da kan det være lurt å få hjelp utenfra, avslutter hun. **UD**

Lyche-følelsen hjemme

TEKST: Tuva Martine Ambjørseiet og Henrik Røren | FOTO: Lan La | ILLUSTRASJON: Pil Ulheim

Gikk du glipp av «New Delhi Helg» på Lyche? Her er de indiske dessertene som et plaster på såret.

De fleste forbinder nok indisk mat med retter som tikka masala og butter chicken. Disse var selvfølgelig å få under New Delhi-helg på Lyche, men det var dessertene som virkelig både gledet og utfordret de besøkende.

Kulfi omtales ofte som en tradisjonell indisk iskrem. Grunningrediensene er melk og fløte som fryses, men i motsetning til norsk is så røres ikke Kulfi under nedfrysning. Dette gjør det til en drøm å lage hjemme, og man trenger ikke investere i en egen maskin. Kulfi smakstilsettes med kardemomme og safran, noe som gir en unik smaksopplevelse. Det minner litt om lussekatter i isform, og er noe som absolutt bør prøves.

Kheer er en indisk risgrøt. Enkelt og greit er det ris kokt i melk og en god dose sukker. Det både lukter og smaker som en blanding av riskrem og risengrynsgrøt. For å heve retten enda et nivå kan man også lage en sprø topping Lyche kaller «crack».

Dersom du ønsker å ha din egen lille temahelg, så kan du følge disse oppskriftene. Det er disse oppskriftene kjøkkenet fulgte under New Delhi-helgen.

KULFI: Indias svar på iskrem.

«CRACK»: Litt topping tar desserten til nye høyder.

KHEER: Risgrøten Kheer er absolutt en verdig avslutning på et måltid.

Kulfi

Dette trenger du for 4 porsjoner:

7,5 dl melk
2 dl kondensert melk
2 dl fløte
11 kardemommekjerner
Litt safran
Litt salt

Slik gjør du:

1. Ha melk, fløte og kondensert melk i en kjele. La det småkoke til væsken er halvert. Det tar omtrent 30 minutter.
2. Knus kardemommekjernene. Hvis du vil gjøre det lille ekstra kan du også steke dem lett i en stekepanne. Dette bringer ut aroma.
3. Bland ut litt safran i 2 ss melk og ha det i kjelen og smak til med salt.
4. Ha blandingen i en form og frys.

Server rett fra fryseren, gjerne med «crack» på toppen.

Kheer med karamellisert sukker

Dette trenger du for 4 porsjoner:

1,5 l melk
75 g sukker
9 kardemommekjerner
1 ts salt

Slik gjør du:

1. Bløtlegg ris i minst 30 minutter.
2. Kok opp melken.
3. Knus kardemommekjernene. Pass på at du ikke får med skall.
4. Ha ris og kardemomme i kjelen og la det småkoke i 45 minutter.
5. Ha sukker og 1 ts vann i en stekepanne og smelt.

Grøten er ferdig når den er fast i konsistensen. Serveres kald med karamell og «crack».

"Crack"

Dette trenger du for 4 porsjoner:

50 gram pistasjnøtter
50 gram sukker
25 gram smør
¼ ts Kanel
Kardemomme
Ingefær
Nelik
Pepper

Slik gjør du:

1. Smelt sukker og smør i en kjele og rør til blandingen får en lys karamellfarge.
2. Ha i krydder. Her skal du bare ha en liten klype, bortsett fra salt. Ha i en god klype salt.
3. Fordel utover en bakeplate og la det avkjøle.
4. Hakk opp og strø over dessertene.

Spillet som gjør voksne menn lekne og våryre

De fleste forbinder våren med sol og varme etter vinteren. For andre signaliserer den derimot en ny sesong for trøndersporten basse.

TEKST: Lise Strand og Henrik Røren | FOTO: Lisa Eide | ILLUSTRASJON: Eugen Johnsen

Utenfor puben Mellomveien står det ofte en haug godt voksne mannfolk og sparker en fillete dusk til hverandre. I pausen til en viktig fotballkamp spiller de basse.

Daglig leder Tobias Storli ved Mellomveien har både spilt og sett en del runder basse gjennom tidene, og forklarer spillet.

– Man har en basse, man tegner ruter med kritt, og så handler det om å forsvare ruten sin. Det er nesten bare det å bruke hendene som ikke er lov, oppsummerer han.

Nettopp det at det heter basse og ikke ball er viktig. Bassen består nemlig av en oppkuttet sykkelslange. Storli mener dette er representativt for basses ånd.

– Alle kan spille basse. Det skal nesten ingenting til før man kan sette i gang en runde, sier Storli.

Mellomveien og basse er tett knyttet sammen. Utenfor puben er det alltid opptegnet basseruter som flittig tas i bruk, spesielt dersom det er fotballkamp på skjermen.

– I alle pauser løper folk og henter pubens basse for å spille en runde. Dersom man ryker ut går man inn og drikker øl. Det hender kanskje at kvaliteten på bassen synker i løpet av kvelden, men det er litt av sjarmen, sier han og smiler.

I de senere årene har Mellomveien hatt ansvaret for å arrangere basse-VM. Mesterskapet går av stabelen om høsten og tiltrekker seg verdens beste bassespillere. I 2024 ble det til og med arrangert junior-VM.

– De beste mannfolkene er ikke fremmede for både blåmerker og skrubbsår, så vi tenkte det var greit å skjerme de minste med et eget mesterskap, forklarer han.

BASSEPUB: Daglig leder Tobias Storli ved Mellomveien er godt vant med at det spilles basse utenfor puben.

Bassens brokete historie

Fem ganger basse-verdensmester Martin Thomasen er en ringrev i miljøet. Han introduserer historien til spillet.

– Det første uoffisielle verdensmesterskapet i basse foregikk på eksersisplassen på Befalskolen i Trondheim i 1981. Da var det 30 til 40 menn som spilte, forteller Thomasen.

Først i 1986 ble det holdt et offisielt verdensmesterskap med i overkant av 200 spillere på Øya.

– Jeg deltok, men vant ikke. Seieren gikk til Rosenborg-spilleren Svein Didriksen. Han var god altså, mimrer Thomassen.

Gjennom 90-tallet ble basse-VM arrangert som en del av TMV-festivalen, som var en kultur- og musikkfestival på det området i byen som nå kalles Solsiden. Det var på denne tiden Thomassen tok sin første seier.

– Det var stort. Jeg tror aldri jeg har kjent på en så enorm lykkefølelse som da jeg vant basse-VM første gang, sier han nostalgisk.

DRAGET: Basse-verdensmester Martin Thomassen forteller at man får oppmerksomhet av å være verdensmester.

VM-arrangementene tok slutt på starten av 2000-tallet, og Thomassen falt da bort fra bassen. Rundt midten av tiåret la derimot miljøet på Svartlamoen sin elsk på leken.

– Dette var en litt brokete gjeng som hadde hoppet av «hamsterhjulet». Derfor tror jeg de synes basse var spennende. Bassen er på et slags vis en avhopper den også, forklarer han.

Eat the Rich, en kultur- og rockfestival på Svartlamoen, satte bassen på kartet igjen. Den motkulturelle festivalen fristet Thomassen tilbake til bassen, og i 2011 tok han en ny verdensmestertittel. Han gjentok bragden to år senere. Deretter ble bassens kraftsentrum flyttet til fotball- og basse-puben Mellomveien på andre siden av jernbanesporet.

– Jeg vant igjen i 2018 og 2023. Selvfølgelig har jeg ambisjoner om å vinne igjen, sier Thomassen selvsikkert.

Thomassen forteller at hans største styrker i basse er smidighet og eminent teknikk, og mener at han er ansett som en fryktet bassespiller.

– Våryre og bassegale

Basse er derimot mer enn bare prestisjetunge mesterskap. Det er først og fremst en hverdagslek. Spesielt nå som våren har kommet, er basse en naturlig del av livet for mange.

– Bassen starter ved første vårdag. Da løper vi ut og er helt våryre og bassegale, sier Thomassen.

Han bekrefter at bassen gjerne kombineres med øl og fotball, men at det like så godt passer for dem som enda ikke kan henge på puben.

– På 60-tallet spilte vi mye basse i skolegården. Da rutet vi opp grusen med hælen og satte i gang, forteller han.

Det var ikke for å imponere jentene at de spilte, det var heller fotballguttene som hadde draget. I voksen alder kan Thomassen derimot avsløre at basse har en kraftigere effekt på det motsatte kjønn.

– Jeg får stadig SMS-forespørsler om å ta en kaffe. De har fått med seg at jeg er verdensmester, forteller Thomassen og humrer.

Thomassen registrerer at studentene har begynt å spille basse. Han er nemlig førsteamanuensis ved Institutt for geografi og sosialantropologi. Særlig i lunsjpausen har han sett studenter spille.

– Jeg har aldri blitt invitert, så de vet vel at jeg er for god, men jeg vet ikke helt om jeg hadde turt. Det er for stor fallhøyde, sier Thomassen.

Generelt er Thomassen positiv til alle som lar bassen leve videre. Han har derimot noen forbehold dersom flere studenter plukker opp bassen.

– Jeg gruer meg til den dagen en student vinner VM. Det håper jeg ikke skjer i min levetid. De kan være med, så lenge de ikke slår meg, fleiper Thomassen.

Dragvollbassen

Viljar Gunnerud studerer på Dragvoll og er en del av bassemiljøet som har oppstått blant studentene. Hans trønderske morfar introduserte ham for basse da han var liten gutt, og gjennom livet har han spilt av og på.

– Det har virkelig tatt seg opp nå med dragvollbassen, sier han.

I tillegg til å spille, har også Gunnerud laget en god del basser. Dette er også en kunnskap som har gått i arv fra morfaren hans, som han omtaler som sin «bassemester».

– Jeg har laget anslagsvis fem stykker. De fleste av dem lever fortsatt, forteller han.

Sesongen begynner når bakken er bar, men det er mulig å spille inne om vinteren for de ivrigste.

– Jeg er helårsspiller i basse, konstaterer Gunnerud.

Gunnerud opplever at stadig flere studenter spiller basse. Miljøet holdes likevel tett opp til Dragvoll hvor det hele startet med at noen tok med seg en basse til forelesning.

– Vi begynte å spille i pausene, og så ble flere og flere med. Til slutt ble foreleserne også med på leken, forteller Gunnerud.

Slik lager man en basse

Bassen minner mer om en dusk enn en ball. Bassen er en fattigmannsfotball, fordi den kan lages av en sykkelslange.

1. Klipp opp 140–160 ringer av sykkelslangen på omkring 2–3 millimeter. Ringene bør være runde for at bassen skal få god sprett.

2. Del opp ringene i fire like store hauger.

3. Knytt et kryss med en sterk hyssing.

4. Tre ringene fra de fire haugene på hver sin ende av hyssingkrysset.

5. Knytt sammen de to motstående endene til krysset.

6. Knytt alle remsene sammen til én knute.

BASSE: Spillet spilles med en basse laget av sykkelslanger.

Gunnerud oppfordrer også andre studenter til å spille basse.

– Det er mange strategier og taktikker i basse, så man må ikke være den fødte atlet for å spille. Man bruker de egenskapene man har, sier han.

I motsetning til andre mer krevende sporter, er basse lavterskel og attraktivt for studenter av flere grunner.

– Det er spesielt fordelaktig for studenter, fordi basse er billig, tar kort tid å spille og alle kan være med, lister han opp.

Studenten har foreløpig lite kontakt med det trønderske bassemiljøet.

– Jeg har spilt i VM da. Der ble vi godt tatt imot, som var hyggelig, sier han.

INSTRUKTØR: Dragvollstudent Viljar Gunnerud lærer bort kunsten å knytte en basse.

– Spilles helst med noen øl innenbords

Det er ingen tvil om at bassen er betydningsfull for mange.

– Basse er så spesielt, fordi det er så særegent. Vi er voksne folk som leker oss. Eldre folk som meg skal liksom ikke leke med basse. Her bryter vi med forventningene, forteller verdensmesteren Thomassen.

Basse-spillets nerve er dets spontanitet, inklusivitet og mangfoldighet, fortsetter han.

– Alle kan være med, uavhengig av kjønn og alder, og uansett hvor god du er, forklarer han.

Man skulle tro at NTNUI hadde snust opp bassefenomenet og organisert leken, men dette har ikke skjedd. Thomassen har sine formeninger om hvorfor.

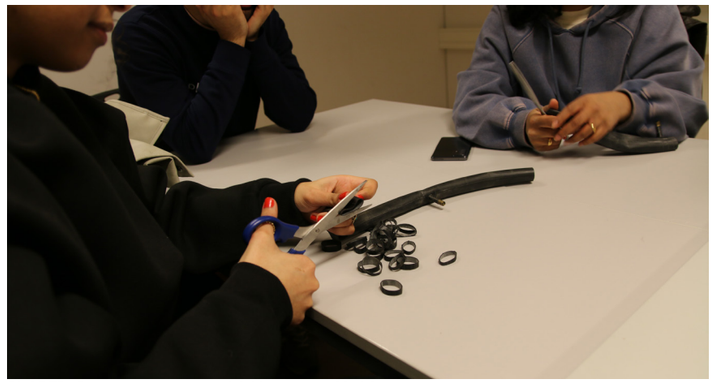
– Basse er egentlig ikke er en idrett. Det er en hybrid av idrett, konkurranse og lek, sier han.

Spillet defineres av en leken ånd der uskyldig drittslenging oppfordres.

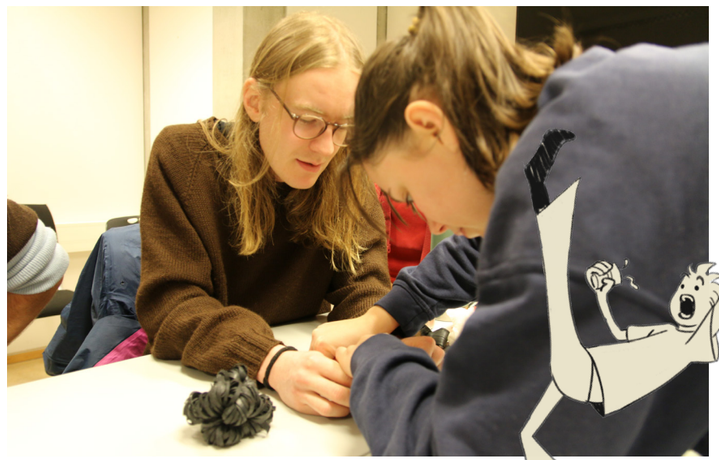
– Det skal gjerne spilles med noen øl innenbords, det kan bli vanskelig hos NTNUIs litt mer offisielle arrangementer, sier Thomassen og flirer.

Han mener basse ikke passer inn i organisert idrett.

– Vi er stort sett en gjeng som ikke helt passer inn i disse enten-eller-kategoriene. Bassen, akkurat som oss selv, er ikke noe du kan sette en entydig merkelapp på, sier Thomassen.

RINGER: Prosessen starter med å klippe en sykkelslange i ringer.

ENKELT: Selve bassen lages av en enkel sykkelslange.

Han synes basse er vanskelig å definere, men at det gir et klart særpreg.

– Noe av det mest sjarmerende med bassen, er at den tiltrekker seg noen merkelige skruer, sier han med et smil.

Basse er selvorganisert uten en formell struktur. Det finnes ingen skriftlige eller offisielle basseregler.

– Her på Mellomveien har vi våre egne regler, mens på Heimdal har de kanskje noen litt andre regler. Det finnes ingen dommere, så vi både dømmer, spiller og organiserer selv, forklarer Thomassen.

Den litt løse organiseringen gir rom for både krangling, erting og leken mobbing.

– Du vinner ikke VM i basse uten at du behersker dette spillet også, sier han.

En sport for alle

Daglig leder Storli er ikke i tvil om at den litt rare sporten basse er en viktig kultur for både Mellomveien og Trondheim. Til tross for at han ikke er oppvokst i Trondheim, har han virkelig lagt sin elsk på basse.

– Man trenger ikke så mye for å ha det gøy sammen. Hvis du har en gammel sykkelslange så kan du ha det gøy i flere timer, forklarer han.

Han trekker også frem magien og inkluderingskraften han har erfart gjennom basse.

– Det bringer folk i forskjellige aldre, situasjoner og med ulike bakgrunner sammen, mener han.

Dette er en opplevelse Thomassen også deler.

– Jeg har blitt venner med folk jeg aldri i livet ellers hadde møtt, forteller han.

Det er ingen tvil om at stamgjestene på Mellomveien har et kjært forhold til bassen. Det gjenstår å se om studentene etter hvert får like dillen på bassen, og ikke minst om en student noen gang blir verdensmester. **UD**

UTØVER: Daglig leder Tobias Storli ved Mellomveien er selv en aktiv bassespiller.

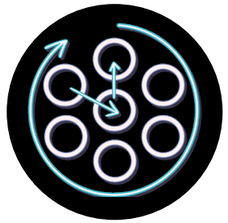

FOR ALLE: Noen ferske spillere prøver basse.

Slik spilles basse

Grunnleggende for sporten og spillet er at basse er flytende og formbart. Reglene hugges ikke i sten, men her er likevel noen retningslinjer for en nysgjerrig basse-amatør.

Rutene

Ringer, kalt ruter, tegnes på bakken. Det skal være én til hver spiller. Start å tegne en rute i midten og de resterende rutene rundt denne. Piler mellom alle rutene tegnes for å vise gangen til spillerne. Siden midtruten er den vanskeligste å være i, er det viktig at spillerne rullerer.

Bassespillet

Målet er å treffe en motstanders rute med bassen. Alle spiller mot alle, men samarbeid kan oppstå for å manøvrere bassen inn i en bestemt rute.

Bassen sparkes hovedsakelig, men hele kroppen kan brukes med armene langs siden. Spillet starter ved å sparke bassen ut høyere enn knehøyde.

Havner bassen i egen rute, får man en prikk. Det er vanlig å telle tre prikker før man er ute.

Man kan bevege seg utenfor ruten sin, men ikke inn i noen andres. Havner bassen på bakken uten å havne i en rute, starter man på en ny runde.

Etter godkjent mål vil alle spillere rotere ruter, bestemt av pilene mellom dem. Siden midtruten er mest utsatt er dette rettferdig.

Finale

Når det kun er to spillere igjen, er det finale. Her starter man annenhver gang frem til en rute blir truffet. Førstemann til å treffe motstanderens rute vinner.

RØDT KORT OG GULLBALL

Hvorfor skader brystvorter sykkelsportens renomme? I motsetning til innholdet i Lance Armstrongs blodårer, er de faktisk en naturlig og lovlig del av kroppen.

Isaac Del Toros glidelås var ødelagt, men trøyen var ikke ødelagt nok til at han fikk bytte. Resultatet var da at ved målgang i Milan–Torino fikk folk se bar, veltrent brystkasse i stedet for et glorete sponsormerke.

For store sportsbegivenheter kan ikke nytes av atleten, de skal speiles i kapitalismens narsissistiske innsjø. Pengene må komme fra et sted, det er selvsagt, men å være sportsinteressert begynner å nærme seg et gigantisk spill av *Hvor er Willy?*

Absolutt alt skal sponses. Tidtagning, repriser og vinnertrøyen kan ikke nevnes uten først å bli presentert av noe banalt, så nå er det sikkert ikke lenge til vi får bloddoping presentert av Ali kaffe også.

Begeret renner så definitivt over når utøvere nå straffes for ting utenfor deres egen kontroll. Del Toro er hverken naken eller kvinne nok til at han kan lære seg å spinne, enda så mye nød han så må ha vært i.

Monetært er ikke boten kraftig, kun 2500 kroner, men han mister også UCI-poenger, som er utrolig viktige for å få lov til å delta i større og mer prestisjefylte ritt. Dette kan derfor hindre ham i å for eksempel stille til start i en av de store klassikerne, kun fordi glidelåsen var ødelagt.

Folk elsker sport, ikke sponsorer eller tilslørte sykkelbryst, så la niplene få puste og la idrettsgleden leve. Det er det absolutt motsatte av å «skade sykkelsportens renomme».

Thomas Müller er et herlig enigma. Han har i mange år vært en av verdens beste spillere, men han er ikke best i noe. Likevel er det nesten ingen som spiller fotball bedre.

Han er ikke spesielt rask og heller ikke noen driblefant. Han kan sentre, men er langt fra Zidane. Han er en OK avslutter, men ingen Ronaldo – verken han feite eller han som er bannlyst fra Amerika.

I det hele tatt, det å skulle si noe om hva slags type spiller Müller er har vist seg vanskelig. For han er egentlig ikke en spiss, falsk nier, en tier, en kant eller fremskutt indreløper.

Han er bare Thomas Müller, en noen hengslete kar fra en liten bygd kalt Weilhelm i Tyskland. Derfor ga alle fotballeksperter, synsere og sofagriser opp og fant på noe nytt, nemlig en Raumdeuter, en romutnytter. En som er god til å fylle rom, en slags motsatt Marie Kondo.

Og nå er det potensielt over for tidenes mest fantastiske og uforklarlige spiller, i hvert fall i Bayern München, klubben han har spilt for hele livet. Til sommeren går kontrakten hans ut, og 35-åringen får ikke tilbud om en ny. Kanskje går turen til Saudi-Arabia, Japan eller USA, men vi får nok ikke se Müller i europeisk fotball igjen.

TEKST: Kristoffer Ramsøy Fredriksen | ILLUSTRASJON: Lara Haugland

Kollektivets mørke krok

Det er på tide å ta av seg eventyrbrillene og se sannheten i hvitøyet. Ikke alle er ment til å bo sammen.

ILLUSTRASJON: Kian Nouri

MILLE EFTANG MEINICH
Journalist i Under Dusken

I studietiden er man ofte på flyttefot. Du har bare tingene på rommet ditt og kanskje en kaffekopp i kjøkkenskapet; det er lett å pakke ned alt i noen bagger og esker, låne en bil, og bytte fra bopel til bopel. Det er ikke alltid riktig studium, fin sosial krets og god by er nok til å trives.

Hybler, bofellesskap og kollektiv med snodig planløsning har muligens en mørkere bakside som ikke er like gyllen som resten av det fantastiske studentlivet.

Du har sikkert vært på besøk hos et kollektiv hvor det bor en vennegjeng som har det «så» sinnssykt koselig hver dag. De som alltid poster bilder av vors, kosekvelder med varm sjokolade, bursdagsfrokoster og nydelige vennskap som får vokse seg sterke når man bor sammen.

Plutselig byr muligheten seg: Du kan flytte sammen med vennegjengen og lage drømmekollektivet med beste-venninnene vegg i vegg hvor dere bytte-låner klær og neglelakk. Hva kan gå galt?

Ingenting. Eller alt. Det er aldri en garanti for noen ting, og det tror jeg er lurt å bære med seg i alle livets faser. Det er aldri en garanti for at vennegjengen blir drømmesamboerne. Det er ingen garanti for at forholdet overlever de skjulte hverdagsvanene deres.

Om du er som meg, så tenker du sikkert at det som oftest er grønnere på den andre siden av gjerdet. Du strekker deg etter det fine du ser gjennom roserøde briller, uten å tenke for mye på hva du risikerer. La meg fortelle deg: Risikoen kan være stor. Så la dette være advarselen din: Tenk nøye gjennom om dette er noen du kan risikere å bli uvenner med.

Jeg har vært på boligjakt, og det mest krevende spørsmålet å få fra potensielle romkamerater er: «Hvorfor flytter du?» Jeg kan si det er gunstig økonomisk, men da lyver jeg. For pris er ikke så viktig hvis det gjør tilværelsen bedre. Sannheten er at å flytte inn med vennegjengen ikke fungerte for meg. Men hvordan sier jeg det til eventuelle nye romkamerater uten å virke som om jeg er en uhyggelig jente med kommunikasjonsproblemer?

Så jeg ber deg, kjære leser, kan vi normalisere kollektiv som ikke fungerte slik vi håpet? Jeg trives heller med fremmede jeg kan lage en ny relasjon til. Jeg tipper du for eksempel ikke ligger med alle du møter. Det samme gjelder jo samboere. Ikke alle kan bo med alle. Og det er helt normalt.

– Nå som jeg har laget filmen, har jeg retten til å stille de spørsmålene

I forbindelse med Kosmorama filmfestival hadde Trondheimsregissøren Brwa Vahabpour norgespremiere for sin første spillefilm.

TEKST: Christian Truyen Ryssdal | FOTO: Annlaug Marie Evjenth Sørhaug

– Uavhengig av hvordan man ser ut, eller hvilket språk man snakker så tror jeg denne filmen kan treffe folk, sier Brwa Vahabpour til Under Dusken.

Regissøren har nettopp hatt norgespremiere for sin første spillefilm, *Onkel Jens*. Filmen var også åpningsfilmen på Kosmorama filmfestival på Prinsen kino, som den unge regissøren har tilbragt utallige timer på i oppveksten.

– Det føles veldig som at man kommer hjem igjen. Selv om filmen ikke utspiller seg i Trondheim, så syns jeg det er en helt perfekt anledning til å vise filmen, sier Vahabpour.

I løpet av oppveksten bodde Vahabpour flere steder i Trondheim. Da han først flyttet til byen i fem-seksårsalderen bodde han først en kort periode i Moholt Studentby, fordi faren hans studerte. Deretter bodde han noen år i Kjøpmannsgata, hvor han fikk et besøk av en onkel, som var en viktig inspirasjonskilde til filmen, før han omsider flyttet til Strindheim.

Kommer unna med det

Onkel Jens handler om Akam, en norsklærer som lever et behagelig og bekymringsfritt liv i et kollektiv i Oslo. Det endrer seg når hans fremmede og kurdiske onkel kommer på overraskelsesbesøk. Besøket skal i utgangspunktet ikke vare i mer enn noen dager, men når det viser seg å være på ubestemt tid må Akam balansere forholdet sitt mellom onkelen og romkameratene.

I og med at «Onkel Jens» ikke snakker norsk, er mange av dialogene i filmen på kurdisk. Vahabpour, som er kurdisk selv, forteller at mange av hendelsene i filmen er basert på virkelige opplevelser.

– Jeg har hatt slektninger på besøk oppigjennom. Da har jeg hatt mange erfaringer med onkler som har gjort ting som jeg på det tidspunktet syns var litt flaut, som det å synge på åpen gate. Forskjellen er at mine slektninger alltid har hatt en returdato.

Nå som han har laget film om det, tror han heller ikke at problemet kommer til å oppstå i fremtiden.

– Før jeg lagde filmen, ville jeg vært litt forsiktig med å spørre, på grunn av kulturell skikk. Men nå som jeg har laget filmen, vil jeg si at jeg har rett til å stille de spørsmålene. Hvis jeg har en slektning som kommer på besøk, så vet de at jeg har laget denne filmen. Da kommer jeg unna med det, sier regissøren med et glimt i øyet.

Vahabpour har tidligere regissert flere kortfilmer. En fellesnevner i filmene hans, korte eller lange, er at alle handler om kurdere. Regissøren mener at det er mer eller mindre ubevisst, men understreker at det er naturlig å lage film om noe nærliggende.

– Jeg hadde en periode hvor jeg hadde lyst til å styre unna det, men nå har jeg akseptert at folk har lyst til å snakke om ting de er opptatt av. Da har det vært sånn at jeg har laget film om kurdere.

Kulturelle misforståelser

Onkel Jens har en humoristisk tilnærming til overraskelsesbesøket, med hensikt om å hekte publikum tidlig.

– Jeg har brukt en del elementer i filmen som handler om kulturelle misforståelser og ellers humoristiske øyeblikk som et agn for å få publikum til å bite på. Da blir de kanskje overrasket over det som ligger under overflaten, sier Vahabpour.

Hva det er forblir et mysterium for alle som ikke har sett filmen, men regissøren tror at den overordnede tematikken kan være noe alle kan relatere seg til.

– Uavhengig av hvordan man ser ut eller hvilket språk man snakker tror jeg denne filmen kan treffe folk, fordi den snakker om identitet og kampen det er å forholde seg til andres forventninger og egne behov, og det å balansere de to. Det tror jeg er noe de fleste kan kjenne seg igjen i.

Vahabour mener at tematikken som blir tatt opp i filmen ofte blir fremstilt med mørke og dystre toner som han tror publikum er litt lei av å se. Derfor tror han den humoristiske tilnærmingen vil være et forfriskende bidrag til tematikken.

– Hvem vil man være – den som ofrer egne behov for å ta vare på andre, eller vil man prioritere seg selv? Det er et åpent spørsmål, og jeg prøver ikke å dømme noen, men jeg tror det er viktig å snakke om den politiske undertonen filmen tar opp.

Første og siste?

Før filmen ble vist på Kosmorama, hadde den sin internasjonale premiere på filmfestivalen South by Southwest i Austin i Texas. Vahabpour syns det var spennende å vise filmen for første gang, både i Texas og i Norge.

– I utlandet fikk jeg de første reaksjonene, i tillegg til at filmen var en av de få på festivalen som ikke var engelskspråkelig, så det ble en liten snakkis blant de som hadde sett den. Samtidig er det stas å komme hit og vise den til venner og familie. Det er nesten mer nervepirrende å vise den her, sier Vahabpour.

Selv om det er vanskelig, har Vahabour lyst til å fortsette og lage spillefilmer. Som nybakt spillefilmsregissør tenker han spesielt på en ting.

– Jeg har hørt at de fleste norske regissører kun lager én spillefilm, og det er en setning som henger litt over meg fordi det er vanskelig å lage film. Samtidig betyr det at det kan stå og falle på den første filmen man lager.

Derfor håper Vahabpour at folk drar og ser debutfilmen, snakker om den og drar nytte av budskapet.

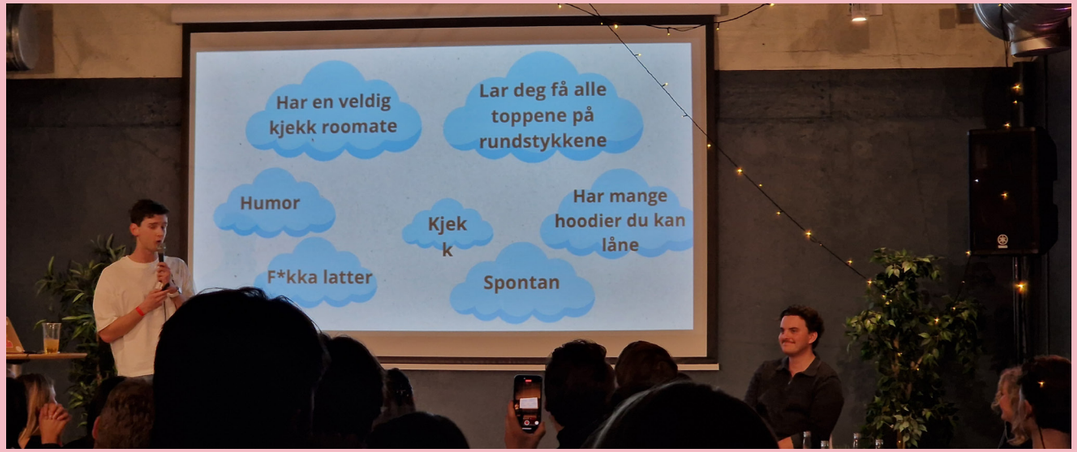
– Og så håper jeg at den bidrar til at jeg kan lage mer film, fordi det er ikke gitt at man kan lage en film nummer to. UD

Foto: Norsk Filmdistribusjon

HAR DU MØTT...

... denne jentegjengen fra entreprenørskolen? De har hørt klagene om dagens datingkultur og tatt saken i egne hender.

TEKST: Emma Mathea Børsting Andersson | FOTO: Nora Lerkerød Alnes | ILLUSTRASJON: Lara Haugland

Den siste tiden har det florert mange videoer på Instagram og Tiktok av alternative dating-arrangementer. Man kan se alt fra presentasjonskvelder hjemme, til eventer hvor noen går god for en singel venn og pitcher dem til publikum. Startupen Out There fra NTNUs entreprenørskole har latt seg inspirere av dette, og lanserte fredag 28. mars «Har du møtt …».

Navnet er en referanse til den kjente serien *How I Met Your Mother* hvor karakteren Barney ofte introduserer Ted til damer på byen gjennom å si «Have you met Ted?»

Spent og lite forberedt

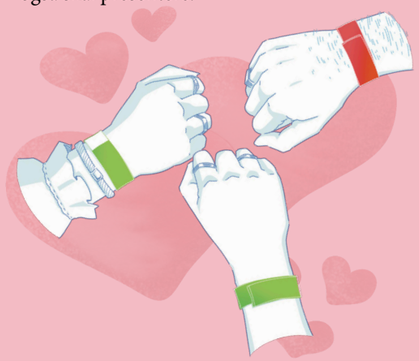
Fredag kveld på Gløshaugen er det duket for mingling og «winging». Om lag halvparten av alle som deltar denne kvelden har laget en presentasjon om en singel venn, med mål om å vekke interessen til resten av rommet i løpet av noen få minutter. Stemningen i rommet er nokså rolig, men man kan kjenne at det er noen nerver ute og går.

En som er glad for at hun slipper å presentere i kveld er Ragnhild Høydal Nestvold, student ved marin teknikk på NTNU. Hun er en av jentene som skal selges inn til publikum. Nestvold har et ønske hun garantert deler med flere i rommet, nemlig å få seg kjæreste.

Anette Baanrud, venninne og medstudent av Nestvold, er hun som skal introdusere Nestvold for resten av deltakerne under eventet. Baanrud fikk høre om arrangementet gjennom venninne Oda Skog Pedersen, som hun også skal presentere.

SPENTE: Oda Skog Pedersen, Ragnhild Høydal Nestvold og Anette Baanrud var tre av deltakerne på Out There-arrangementet siste helgen i mars.

– Det hørtes ut som et gøy arrangement. Og nå får jeg slått to fluer i én smekk, deler Baanrud.

Selv om hun gleder seg, forteller hun at hun ikke har hatt så mye tid til å forberede presentasjonen. Det var ikke mange timer siden hun bestemte seg for å delta.

Når vi spør om hva hun skal dele om venninnene, holder Baanrud tilbake.

– De har ikke sett presentasjonen enda, så jeg vil ikke avsløre noe.

Langveisfra

Det er for det meste trondheimsbeboere i rommet, men visse har hatt lengre reisevei. Martin Modell Grande har blitt dratt med av kompis Guttorm Ohnstad hele veien fra Oslo. De bekjenner at «Har du møtt …» ikke var hovedmålet med besøket, men at det ble et veldig morsomt sideoppdrag.

Ohnstad, som selv er student ved entreprenørskolen, står stødig på scenen gjennom innsalget av Grande. Han vet hvordan man gjennomfører en salgspitch.

– Du må fange oppmerksomhet og skape tillit, forklarer Ohnstad med et glimt i øyet.

Noe han helt klart gjør. Store deler av presentasjonen går ut på ordspill basert på Grandes navn, som blant annet skal insinuere en viss størrelse på … føttene hans. Det er visstnok skostørrelsen som har vært et problem i tidligere forhold.

Akkurat som i Ohnstads presentasjon, er det en gjennomgående balanse i presentasjonene mellom å servere både positive og negative kvaliteter. I andres pitcher blir det advart om at vennen mangler billappen eller har en irriterende dialekt. Blant positive attributter er det overraskende mange i rommet som kan alle hovedstedene i verden.

ENTREPRENØR: Isabella Kjos-Hansen er en av entreprenørene bak startupen Out There.

Tettere som venner

Selv om målet for kvelden handler om å finne den romantiske kjærligheten, opplever Grande det som noe nytt og hyggelig å bli presentert av vennen på denne måten.

– Det er ikke ofte han gir meg så mange komplimenter, meddeler Grande.

Det å fortelle om alt man verdsetter hos vennene sine mener de kan skape nærere relasjoner. Likevel har de en kort kritikk til opplegget.

– Det er veldig gøy å være med på og å høre folk presentere, men man føler nesten at man blir bedre kjent med de som presenterer enn dem som blir presentert, sier Ohnstad.

Out There

Isabella Kjos-Hansen fra Out There forteller at selv om dette er første gang de arrangerer konseptet, blir det absolutt ikke det siste.

– Siden januar har vi gjennomført mer eksklusive eventer for single venner og venner av venner, men vi jobber aktivt med å utfolde markedet vårt.

Videre deler Kjos-Hansen at de har kontakt med lokale aktører i Trondheim, og har som ambisjon å skape et godt samarbeid med næringslivet i byen.

– Særlig utesteder sliter for tiden, og vi håper at eventene våre vil kunne hjelpe med å snu denne trenden.

Selv om arbeidet i stor grad har vært manuelt til nå, er målet at folk etter hvert melder seg inn via Out There-nettsiden og skaper en profil som vil kunne automatisere mye av jobben. Når en match er blitt gjort vil jentene fasilitere med møtested og tidspunkt.

Så, hvis du føler deg lei av datingapper og uorganiske møter: Prøv en runde med «Har du møtt …». Hvem vet, kanskje er det sånn du møter mor eller far til dine fremtidige barn? UD

Under Dusken har vært i kontakt med Martin Modell Grande i etterkant av arrangementet og fått bekreftet at han kom i snakk med en annen deltaker. De diskuterte livets store spørsmål (personlig økonomi) og har avtalt å sammen gå igjennom skattemeldingen hennes (romantisk).

PÅ BESØK: Martin Modell Grande besøker ofte vennen Guttorm Ohnstad i Trondheim. Denne gangen sammentraff det slik at de kunne bli med på «Har du møtt …».

I AKSJON: Anette Baanrud selger inn venninne godt når hun presenterer dem for resten av deltakerne.

Teateranmeldelse:

Gløshaugen slik du aldri har opplevd den før

Bli med inn bak Hovedbygningens lukkede dører og få en virkelighetsnær opplevelse av å være en mislykket student.

TEKST: Åsne Omland I FOTO: Dina Borge

Sammen med De Wangen-produksjoner har Trøndelag teater satt opp et interaktivt vandreteater i den storslåtte Hovedbygningen på Gløshaugen campus. Selve handlingen i *Gløs* har blitt holdt skjult frem mot premieren, og her bør man gå inn med gode sko på føttene.

På *Eventyr*

Forestillingen starter i forelesningssalen H3 med et foredrag om KI og flokkmentalitet. Som typisk for presentasjoner om teknologi er det tekniske problemer og prosjektoren skrur seg ikke på. Det hele føles merkelig kjent, men her kaller de det teater.

Foredraget er kort, og stykket glir raskt over til en vandring gjennom Hovedbygningens kriker og kroker. Hele publikum har blitt delt inn i mindre grupper med fuglenavn, så her snakkes det kun fra ståstedet til gruppen Undulat. Vi undulater følger studenten Even mens han prater i raske vendinger om livet hans som består av verv på Samfundet, trøbbel med familien, eksamener han konter, og fester han vil dra på. Han drømmer om å bli sivilingeniør, men selv etter ni år på NTNU er ringen langt unna.

Første stopp på turen er et av Hovedbygningens største toaletter. Vi undulater står så tett inntil veggene som overhodet mulig, men det er trangt om plassen.

– Sett dere på doen, sier Even med et smil.

Ingen rører seg. To damer løfter på øyenbrynene.

– Jo, kom igjen. Det er bare å sette seg på doen.

Til slutt setter en dame seg ned. Og Even fortsetter å snakke til oss som om vi er gamle venner. Inne på toalettet tar han på deodorant og fuktighetskrem samtidig som han forteller om seg selv og prøver å bli bedre kjent med oss.

Fragmentert fortelling

Evens historie er bare én av mange som publikum møter under kveldens vandring. Vi undulater følger en rekke karakterer: fra den utbrente doktorgradstipendiaten som snakker om forløsningen som kommer av å akseptere livets meningsløshet, til vaktmesteren som foretrekker midlertidige løsninger slik at han aldri står tomhendt uten noe å gjøre.

Stykket viser hvor mye universitetet rommer, alle livene som eksisterer side om side på Gløshaugen. Mulighetene og drømmene som svever i luften man puster inn. Men klemt mellom veggene ligger også angsten, stresset og forventningene som følger med ambisjonene.

Hva er vår rolle?

Det mest spennende med teateret er ikke fortellingene til karakterene, men møtet mellom karakterene og oss selv. Når man drar på teater forventer man at det skal være en passiv opplevelse. Man skal føle og tolke og alt fra en behagelig avstand til scenen. Å delta på *Gløs* – for å si at man deltok er mer presist enn at man så det – introduserte derimot nye spilleregler for publikum.

Som Evens «venner» er det vanskelig å vite hvor stor rolle vi undulater skal ha. Even stiller spørsmål, men ingen svarer. Snakker han til oss? Til slutt oppleves situasjonen så pinlig at man tar ordet selv. Man går fra å være tilskuer til deltaker, uten å vite hvordan man bør delta eller hvilke forventninger stykket stiller til publikum. Man blir redd for å skuffe – nøyaktig hvem er ikke godt å si. Slik overføres karakterenes usikkerhet til oss. Vi er ikke lenger bare vitne til Evens sosiale utilstrekkelighet; nå føler vi selv uro knyttet til vår plass i «vennegjengen».

Studenttilværelsens uutholdelige letthet

For Even er det ikke så lett å forholde seg til tiden i minutter eller timer slik som folk flest gjør. Han foretrekker

ALDRI TRYGG: Plutselig sto vi og diskuterte med vaktmesteren om permanente eller midlertidige løsninger er best.

UTEKSAMINERT: Vi fikk bli med på mange ulike deler av studentlivet, slik som vitnemålsutdelingen og den siste fasen av utdanningen.

å forholde seg til tid i sanger. «Bussen kommer om tre Blackbirds» sier han og nynner Beatles-melodien. Han er alltid for sent ute til vors eller dobbeltbooket for kvelden. Kabalen han har lagt opp for seg selv kan aldri gå opp.

Historien om den overveldede og stressede studenten er velkjent. Vi møter den på campus hver dag. Ved å fortelle historien i studentenes hjem, oppstår det likevel en mer troverdig opplevelse. Det er lett å redusere Evens studenttilværelse til noe banalt. Vi vet at en dårlig eksamen ikke er det samme som et mislykket liv, selv om Even ikke ser forskjellen. Men i Hovedbygningens mektige omgivelser er det enklere å forstå hvordan studiet kan bli eksistensielt.

Troverdigheten forsterkes av stresset publikum selv føler. Tidspresset karakterene opplever overføres til oss gjennom at vi konstant er på flyttefot. Vi får aldri slått oss til ro, og er uvitende om hvor neste stopp blir eller hva som er poenget med det hele. På sett og vis er vi i samme båt alle sammen, like forvirret og forventningsfulle til hva som venter rundt neste hjørne.

Hovedbygget har hovedrollen

Gløs gir hver gruppe fragmenter av hele historien som utspiller seg. Mot slutten av stykket samles alle fugleflokkene i en storslagen finale. Flere av karakterene vi hadde møtt tidligere den kvelden kommer tilbake, og en mer helhetlig fortelling trer frem. *Gløs* favner over mye, og fordi formatet er så nytt og spennende rives man med fra start til slutt. Historien er forvirrende, tidvis overveldende og det er vanskelig å skille kjernen av stykket fra trivielle tilfeldigheter. Samtidig er det dette som gjør opplevelsen engasjerende. Stykket både rører og underholder, men mest av alt er det originalt. Da alt var ferdig undret man over hva slags reise alle de andre har vært med på.

TILFELDIGHETER: Enkelte karakterer man møter virker mer tilfeldig enn andre. Her er det ikke lett å vite hvordan NTNUs nattradio henger sammen med resten av stykket.

FELLESSKAP: Forestillingen ses i en gruppe, noe som gjør opplevelsen mer sosial.

GRANDE FINALE: Store deler av NTNUs ledelse møtte opp på premieren av *Gløs*. Her ser vi blant annet Tor Grande under finalen.

Kommentar:

Skjerp deg, la meg tisse

Elin Miller Henriksen
Journalist i Under Dusken

ILLUSTRASJON: Victoria Lillejord Stenshagen

Altfor ofte står jeg i kø. Jeg er sikkert ikke den eneste som ikke er helt komfortabel med dette aspektet ved å være et moderne menneske. Jeg venter på å betale for varene mine på butikken, jeg venter på å få bruke dusjen i kollektivet, men aller mest ydmykende føles det å vente på å gå på do.

I det siste har tiden jeg står i kø utenfor do blitt urovekkende lang. Folk bruker latterlig lang tid på toalettet. Det har fått meg til å tenke: Hva er det folk gjør der inne, annet enn sitt fornødne? Jeg har en ganske skuddsikker teori.

Vi vet alle hvor deilig det kan være med en velfortjent pause fra dagens mas og kjas. En liten pust i bakken der man kan være alene med seg selv og tankene sine – og mobiltelefonen.

Jeg vil gjette at mobilen har blitt en selvsagt del av dobesøket for ganske mange. Spesielt de som stadig havner foran meg i køen. Ofte venter jeg i både fem og seks og kanskje åtte minutter før det blir min tur. Og ett sted går grensen, også for meg.

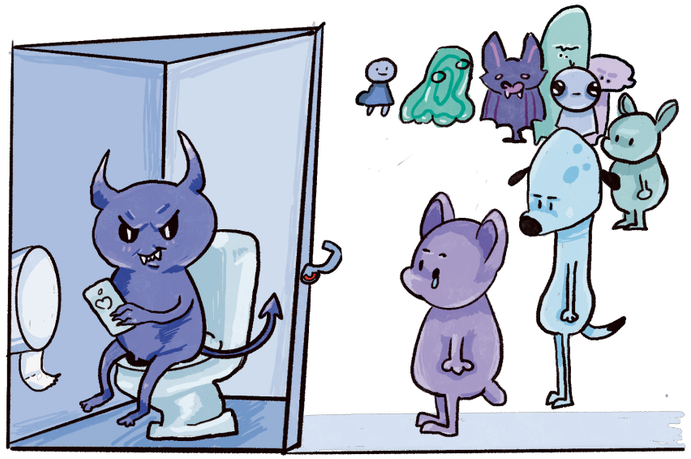
Vi kan ikke bruke uforbeholdent lang tid der inne på å skrolle på mobilen. Det er ikke der inne du skal svare på meldingene som har gått i glemmeboken. Huskeregelen for dobesøk bør være som følger: rett inn, rett ut.

I den grad jeg husker en tid før smarttelefonens inntog og påfølgende konstante nærvær, husker jeg kortere køer utenfor toalettet. Telefonene våre er tidstyver med stadig bedre overtalelsesevner. I dag kunne man sikkert tilbragt flerfoldige timer der inne hvis man bare hadde tilgang på en Iphone-lader.

Det er for gøy med mobilen, rett og slett. Jeg kan selv la meg friste, og hever meg ikke over dem som henfaller til digitale kaninhull av forskjellige slag. Bare ikke la det skje når de på andre siden av døren lengter etter å oppnå den samme tilfredsstillende tomhetstilstanden i blæren som det du har.

Å stå i kø er noe av det kjedeligste vi gjør. Derfor bør alle, hvis de kan, korte ned ventetiden de påfører andre. Jeg etterlyser effektive dobesøk og selvransakelse hvis du føler deg skyldig i det motsatte. De langtrukne seansene på do bør være forbeholdt toalettene vi har i hjemmene våre.

Så på vegne av alle oss tissetrengte i køen: Vær på do når du er på do. Gjør andre ting andre steder. Og ikke la Zuckerberg og gjengen ta fra deg ditt siste private pusterom – la toalettet være en mobilfri sone.

Låter til lysere og varmere dager

TEKST: Frode Årsheim Rutgersen
ILLUSTRASJON: Kirsti Jacobsen

Våren er endelig her. Solstrålene er tilbake fra vinterferie og verden føles plutselig litt mer levende. Fint vær fortjener et bra lydspor – her er alt du trenger for å nyte vårdagen.

Soloppgang

Når du våkner, trekker fra gardinene og får solen rett i øynene, da skjønner du det – våren er endelig her. Det er på plass med en låt som speiler denne optimismen. Noe mykt, varmt og nostalgisk som setter tonen for resten av dagen.

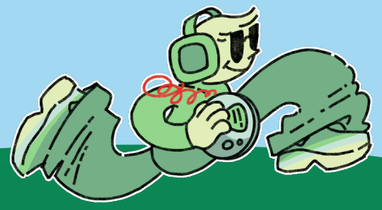
Låt: «*Here Comes The Sun*» *av The Beatles.*

En spasertur

Våren får oss ut av huset. Plutselig tar man en omvei bare for å nyte solen litt lenger. Det trengs en låt med et greit tempo – noe som gir skrittene selvtilliten de fortjener, men uten å stresse. Føl deg som hovedpersonen i en film.

Låt: «*Walkin*» *av Denzel Curry.*

Lunsj i parken

Når sola varmer nok til å sitte ute, blir lunsjpausen fort en time lang solpause i parken. Her trenger man noe som passer bystøyen, med folk som prater og fugler som synger. Noe lett, drømmende og avslappet – gjerne noe som gjør gresset grønnere, solen lysere og får blomstene til å spire ekstra fort. Sett på noe som gir deg et forelsket smil om munnen.

Låt: «*Love is Everywhere*» *av Magdalena Bay.*

Pause

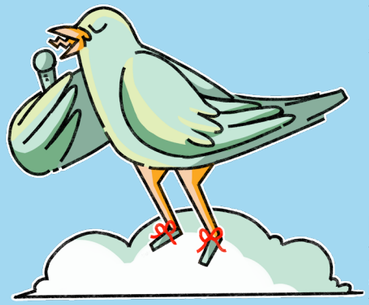
Solen frister mer enn lesesalen og det er kanskje tid for en pause. Å finne seg et rolig sted å slappe av kan være sunt for både kropp og sjel. Dette er tidspunktet for en reflekterende låt – noe rolig og melankolsk, men med håp. Du hadde kanskje en tøff vinter, kanskje en uinteressant valentinsdag, men alt ordner seg. Minn deg selv på at alt går bra til slutt.

Låt: «*Let It All Work Out*» *av Lil Wayne*

Leken nysgjerrighet

Den nye energien fra solen kombinert med den kollektive optimismen kan vekke en nysgjerrighet man ikke har følt på måneder. Kanskje hopper man på en tilfeldig buss bare for å se hvor den ender eller går seg en tur et helt nytt sted. Sett på noe lekent og friskt som får deg til å se verden med nye øyne.

Låt: «*The Morning Fog*» *av Kate Bush.*

Solnedgang

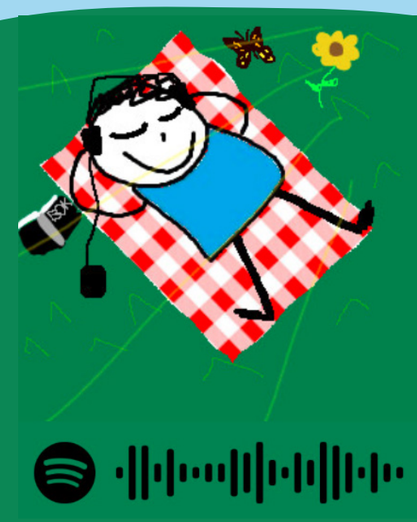
Alt godt har også en slutt, selv den deilige solen. Den glir sakte av himmelen, man merker at folk trekker seg hjemover og det blir stillere og mørkere. Denne overgangen fra dag til kveld trenger en låt som fanger den melankolske følelsen av å si «ha det» til lyset. Det er viktig å gi slipp på det gode, uansett hvor vakkert det var. Finn en låt som setter punktum på noe fint.

Låt: «*Goodbye*» *av The Sundays.*

Hva manglet dagen?

Når man sitter med kveldsmaten etter en hel dag med god stemning, er det lett å tenke på hva som kunne vært annerledes, hva som manglet eller ikke gikk som planlagt. Fyll dette tomme øyeblikket med en låt som reflekterer den usikre, eksperimentelle følelsen av livet. Inviter deg selv til en utfordring.

Låt: «*I'll Be Right There*» *av JPEGMAFIA.*

Nyt de første solstrålene med å lytte gjennom låtene nevnt i artikkelen.

Ruben
– So Long, Ruben

Et album som gir deg illusjonen av indre sjelero, men som i virkeligheten bare er en flukt fra den ekte verdenen inn i håpløse drømmer.

TEKST: Wendy Leung

Foto: Warner Music Norway

Den norske artisten Ruben gjorde sitt store gjennombrudd med låten «Walls» i 2017, etterfulgt av en Spelemannspris i 2019 for låten «Lay By Me». Etter dette var det hele bare en musikalsk reise oppover, og nå har vi landet på albumet *So Long, Ruben*.

Låten «December (honey, honey)» er åpningslåten til albumet. Melodien minner meg med én gang om en låt man kunne ha skrevet og komponert mens man sitter på hytten og ser utover snødekkede fjelltopper.

Den har innspill av trommer og fine gitartoner, og Rubens vokaler er myke som sukkerspinn. Selve teksten handler om følelsene man har etter et brudd, nostalgien man føler og alle minnene som sakte kommer tilbake. Det er ikke hjertesorg, det er mer som en beundring av fortiden.

Låten «Milk and Honey» beskriver fiktiv kjærlighet og et lite øyeblikk der man kan drømme seg vekk fra en grå verden. Ruben synger om fantasi og et sted som ikke finnes.

«There's nowhere else I'd rather be. Than in the land of milk and honey». Dette er veldig søtt, og jeg kan ikke stoppe smilet som sniker seg på. Instrumentalen er også rolig og varm, det er en hyggelig låt.

Ruben selv beskriver albumet som et av prosjektene han er mest stolt av, og du kan høre at han har tatt et skritt tilbake og virkelig sett på musikken sin med nye øyne. Dette er etter min mening et av albumene hans som skiller seg mest ut.

Så kommer låten «So Long», som er en liten ballade av tårer, nostalgi og dype vokaler. Nå som Ruben kan nyte et nokså trygt grunnlag og berømmelse som artist, trenger han ikke å skrive låter som gir flest avspillinger.

Jeg vil ikke kalle dette en poplåt. Dette er en ny sjanger for Ruben; han har tatt skrittet inn i et nytt territorium av musikalitet. Dette er en låt som ikke er lagd for å være fengende og viral, den er lagd for at Ruben kan uttrykke seg selv gjennom gråtende vokaler.

Linjer som «I haven't changed, I'm in a different place», beskriver at Ruben ikke har forandret seg for berømmelsen. Han har kommet dit han vil gjennom prøving og feiling. Det er på grunn av denne låten jeg tror Ruben kaller dette hans beste prosjekt.

Det som imidlertid får meg til å nøle med å kalle dette et av Rubens beste prosjekter, er at det virker litt påtvunget. Fra tidligere album føler jeg at Ruben kan synge mye mer ekte enn dette. Med unntak av «So Long» så virker alt litt overfladisk.

Låtene er søte, de er gode, de er hyggelige. Dessverre mangler prikken over i-en som han vanligvis har. Jeg kan ikke noe for det, men det er et savn til hans storslagne og vakre vokaler, og mer dramatiske melodier. Det blir til tider litt for monotont i dette albumet.

***So Long, Ruben* var et delikat** album, det var ment til å være et album der Ruben kunne fokusere på seg selv og ikke være opptatt av berømmelse. Så fint som det var, må jeg med vedmodighet si at det var et tappert forsøk som ikke får krontittelen av hans beste album. *So long, Ruben*, la oss se hva fremtiden bringer, og om det bringer ditt beste album.

Playboi Carti
– MUSIC

En haug med manisk normbryting som ikke alltid treffer blink.

TEKST: Frode Årsheim Rutgersen

Foto: AWGE/Interscope

Playboi Carti fortalte fansen i 2023 «I AM MUSIC» og at ny musikk vil komme i 2024. Den kom – men mest i form av gjesteopptredener, ettersom albumet ble forsinket. Den nesten kult-lignende fanbasen har sultet siden det forrige albumet *Whole Lotta Red* kom ut i 2020, hele 5 år siden. Etter en omfattende reklamekampanje kom albumet endelig, tre måneder senere enn planlagt.

Når man lytter til et musikkalbum har man ofte visse forventninger, spesielt fra en så stor artist. Det pleier å være en viss mengde sanger, en naturlig flyt mellom sporene, og en sammenheng i tematikk eller lydprofil.

Når man hører på *MUSIC*, blir disse forventningene knust. Playboi Carti har slengt 30 spor på dette albumet som fremdeles ligger på moderate 76 minutter i lengde – takket være de korte låtene. Carti bryr seg lite om melodier, vers eller refrenger. Og om du ikke forstår hva han rapper, er det ditt problem.

Han har en idé, viser fram idéen i noen kompakte energiske minutter, og så er han ferdig. Albumet ber deg ikke sette deg ned å nyte en gjennomgående rød tråd, det kaster 30 spontane øyeblikk mot deg og lar deg selv finne ut hva som fungerer. Noen idéer er kule, andre føles uferdige. Carti er mer interessert i rå energi enn i en sammenhengende helhet.

Men når du har 30 idéer, er ikke alle like gode. Tonen settes med åpningssporet «POP OUT», som lever opp til sitt navn. Låten høres mer ut som en rytmisk maskin enn et produkt av instrumenter. Forvrengningseffektene blir man godt kjent med i løpet av de 30 sporene.

Noen ting blir man såpass kjent med at de til slutt blir irriterende. Når DJ Swamp Izzo har produsert sangen, er det umulig å unngå å merke det. Taggen «SWAMP IZZO» må jeg ha hørt 100 ganger i løpet av albumet, minst, og til slutt blir det nesten komisk.

Playboi Carti klarer, overraskende nok, å holde stemmen interessant gjennom de 30 sporene – man vet aldri om man får skriking, babystemme eller vanlig rapping. Det er en velkommen overraskelse når man plutselig blir velsignet av The Weeknds vokaler på «RATHER LIE» eller når Kendrick Lamar gjør hele tre gjesteopptredener. Hans største rolle er på «GOOD CREDIT», hvor han får de siste 80 sekundene å leke med. Man merker han har det gøy: «Carti my evil twiiiin».

Dessverre høres spor som «OPM BABI» ut som musikalsk krigføring. Det virker nesten som tilfeldige lyder satt sammen, og man kan lett få hodepine.

Albumet er som en interessant drink man ikke finner på menyen – intens, smakfull og eksperimentell. Dessverre er glasset så fullt at det renner over, og plutselig har du søl over hele buksen. Selv om du liker mesteparten av drikken, sitter du igjen med skitne bukser og en merkelig ettersmak av mange låter som ikke traff helt blink.

Spacestation

– Reykjavik Syndrome

Et passe unikt lydbilde på islandsk.

TEKST: Olaf Alexander Styrmoe

Foto: Alda Music

Bandet Spacestation er ikke særlig tørre bak ørene. Likevel har de slått seg opp og frem på den relativt trange musikkscenen i hovedstaden og på FM-radionettverket på Øyen. Med sine knappe 5500 lyttere på Spotify, slapp de den 21. mars sitt debutalbum *Reykjavík Syndrome.*

Tematisk utforsker *Reykjavík Syndrome* den grå og kalde realiteten ved å bo i Reykjavík. Kanskje kjennes dette fenomenet familiært for trøndere, som våkner fem dager i uken til simuleringen av en storm i et vannglass. Bandet definerer det spesielle småbysyndromet som mange innbyggere opplever.

I et intervju med The Reykjavík Grapevine beskriver bandet albumet som mer dramatisk og følelsesladet enn deres tidligere utgivelser. Vokalist Björgúlfur «Björgi» Einarsson uttaler at det er mindre fest og mer følelser, med en lyd som kan minne om den røykfylte atmosfæren til Brian Jonestown Massacre. Bassist Ólafur Andri Sigurðsson legger til at albumet har et bredere spekter enn deres debut-EP *Bæbæ* (2023).

Musikalsk orbiterer Spacestation utkanten av Reykjavíks rockescene. Her bringer de inn elementer fra 60-tallets psykedeliske rock, 70-tallets post-punk og motorisk tysk krautrock. Man gjenkjenner grupper som Joy Division, Sonic Youth, The Cure, Neu! og Spiritualized.

Reykjavík Syndrome reflekterer over bandets komplekse forhold til hjembyen. Byen er både knøttliten og stor på samme tid. Men stor kun i én langhelg av gangen, for et utall verdensvante turister. Hvordan navigerer man dens mørke og kulde? Albumet balanserer mellom optimistisk nihilisme og en ærlig fremstilling av livets utfordringer i Reykjavík.

Bassist Andri sa at alle medlemmene tidligere spilte i band som ville være «det neste Arctic Monkeys». Spacestation ble født av frustrasjonen over slike (mislykkede) forsøk. Men de kan ikke ha prøvd så hardt.

Bandet kombinerer skarpe gitarriff, drivende basslinjer og kantete feedback-støy for å skape et helt passe unikt lydbilde. Åpningslåten «Fun machine» høres ut som en Blur-låt med en Pulp-tittel. «Another Sunday» er en Strokes-låt, med tittelinspirasjon fra The Kinks. «Búinn að vera» kunne vært irske Fontanes DC paret med Björk. Og slik kunne man dissekert hvert spor, i mange andre falsetter.

Med «et helt passe unikt lydbilde», mener jeg at du har hørt lignende før. Det gjør det ikke nødvendigvis mindre fint. Hvis du er myk for britisk indie og nysgjerrig på islandsk, kan *Reykjavík Syndrome* være verdig din lyttetid i sporadisk trondheimssol denne våren.

Honningbarna

– Soft Spot

En ny og hardere drakt for publikumsfavorittene.

TEKST: Johan Kalvsjøhagen

Foto: Nye Blanke

Honningbarna har i mange år vært et kjent navn her til lands. I 2022 slapp de det kritikerroste albumet *Animorphs,* og har siden sementert seg som noe av det beste vi har. Derfor føler man både glede over nytt album, samtidig som man er nervøs for hvordan man følger opp prestasjonen *Animorphs.*

***Soft Spot* skal vise seg å være** et ekstremt misvisende navn. Honningbarna, sammen med produsent Erlend Mokkelbost, går fra *Animorphs* sin flate pedal til å tråkke pedalen gjennom bilen. Ingen andre gjør dette lydbildet av pønk, elektronikk, skeive rytmer, metall og støy i nærheten av så bra som det de gjør.

Albumet åpner med et smell, og hele strekket fra «Alt går over, noe varer» til «Festen som aldri stopper» slår en i ansiktet med alle grunnene til kjærligheten for bandet. «Schäfer» demonstrerer den ypperlige kombinasjonen av støy og metall, mens «Amor fati» beviser at Honningbarna ikke lar seg stagnere.

Etter dette stopper det litt, og låtene som følger havner i et rart mellomstadie. Det elektroniske tar overhånd på «God gutt» uten at det tilføyer noe særlig. Phaseren på trommene er kul, helt til den blir slitsom. Mellomspillet introduserer en synthlyd som ikke dukker opp ellers på albumet, hverken før eller siden. En malplassert god idé.

Berg- og dalbanen fortsetter, og «Hvilke splinter» står igjen som mitt personlige høydepunkt fra prosjektet. Den eksplosive produksjonen, energinivået fra utøverne, mangfoldet av sjangerinspirasjon, lyrikken, euforien og desperasjonen beviser alle lovord om bandet. Dette er hvorfor man hører på Honningbarna.

Derfor føles det ekstra kjipt å høre de neste låtene. «Av liv treffer» oppleves som en interlude som høres ut som om de eksporterte en hel låt, men mistet alt etter introen grunnet teknisk svikt. «King Spud» byr heller ikke på noe nytt, og faller rett og slett ganske flatt med sine delvis klisjéfylte melodier og forutsigbarhet.

Det oppleves jo strengt å skrive slik om «King Spud» og «God gutt», for hadde låtene vært på skiver fra andre band hadde de nok stått igjen som høydepunkter. Likevel kan man tillate seg å være streng når det er snakk om Honningbarna. Man kan kritisere Real Madrid om de ryker ut i semifinalen av Champions League, da man forventer at de stikker av med seieren.

Det er dog på sin plass å hylle produsenten Erlend Mokkelbost for arbeidet på albumet. Produksjonsnivået er over øverste hylle, og det er vanskelig å komme på noe som låter i nærheten av *Soft Spot* (med *Animorphs* som det åpenbare unntaket). Bandet leverer på dommedagssounden kun de klarer, og alt i alt er det kanskje bare en streng fans skyhøye forventninger som på unødvendig vis trekker albumet ned.

Kulturkalender

Denne måneden er det fiksestemning. Fiks klærne dine, sykkelen din eller psyken.

BADESKEN: DET ER OK Å VÆRE VANLIG

Når? 9. april, 19:00
Hvor? Litteraturhuset i Trondheim
Instagram-kjendisen og hele medienorges vakthund, Ken André Ottesen, kommer til Trondheim. Han skal snakke om at det er helt lov å være helt vanlig, og at det er greit å være seg selv i en verden fylt av rumpesprøyter og porselenstenner.

FIKSEKVELD

Når? 10. april, 18:00
Hvor? Stammen café og bar
Naturvernforbundet i Trondheim inviterer til sosial fiksekveld på stammen. Her kan du lappe hull i møllspiste klær, strikke litt, eller fikse småelektronikk. Kom for å lære nye tips og triks!

FILMVISNING: *PRINSESSE MONONOKE*

Når? 12. april, 15:00
Hvor? Cinemateket i Trondheim
Studio Ghibli ga oss i 1997 klassikeren *Prinsesse Mononoke*, med en tematikk som er like aktuell i dag. Bli dratt med tilbake til 1300-tallets Japan, hvor menneskelig utvikling truer med å ødelegge jorden: en mørk tematikk skildret gjennom fantastisk animasjon.

DEN STORE BADSTUEDAGEN

Når? 19. april, 09:00
Hvor? Havet arena
Feir påskeaften med deilig og avslappende badstue. Her loves det full fres i ovnene, DJ og fet stemning. Bli som et ekte påskeegg, men husk å gå ut av vannet før du er helt hardkokt.

SYKKELVERKSTED FOR STUDENTER

Når? 23. april, 17:00
Hvor? Bøker og bylab Elgeseter
Du kjenner sikkert følelsen: Det er vår, lysere dager, og vinterens klamme klør begynner å løsne grepet. Du vil skrubbe vekk din indre rust, og olje dine knirkete deler. Sykkelen din føler nok akkurat det samme, så ta den med på en liten spakveld.

SOMMERFEST I APRIL

Når? 24. april, 19:00
Hvor? Strossa, Samfundet
Samfundets debattkomité vet hvordan man skal ha det kjekt etter et langt semester med engasjert prating. Det blir kviss, sommerstemning og kanskje litt spontan debatt. Kanskje det er utradisjonelt å ha sommerfest i april, men vi kan håpe at solen titter innom.

STUDENTKAVALKADEN

Når? 24. april, 20:00
Hvor? Storsalen, Samfundet
Ikke fått nok av revy? Da er det din lykkedag! Byens store revymiljø er klar for å gi deg det beste av det beste studentrevy har å by på. Det blir stor ståhei i Storsalen, så kom for litt latter i den dystre eksamenstilværelsen.

GUDENES NATTELIV

Når? 25. april, 21:00
Hvor? Samfundet
NTNUI inviterer til årets svetteste kveld på Samfundet. Delta i den beryktede pushup-konkurransen og føl deg som beistet du innerst inne vet du er!

KLESBYTTEDAG

Når? 26. april, 12:00
Hvor? Hovedbiblioteket i Trondheim
Naturvernforbundet og Trondheim folkebibliotek går sammen for å gi deg en ny vårgarderobe. Ta med deg inntil sju fine plagg og bytt til deg noe snadder. Både bra for miljøet og den tynne lommeboken.

KONSERT: OSLOCITYFUCKBOY

Når? 26. april, 20:00
Hvor? Verkstedhallen
Nei, det er ikke eksen din som dukker opp på Verkstedhallen, eller det vet vi faktisk ikke noe om. Dukk opp på Svartlamon for å få en god dose norsk rock. Potensielt blir det mangel på skjorte. Nam.

ELEKTROSAMF

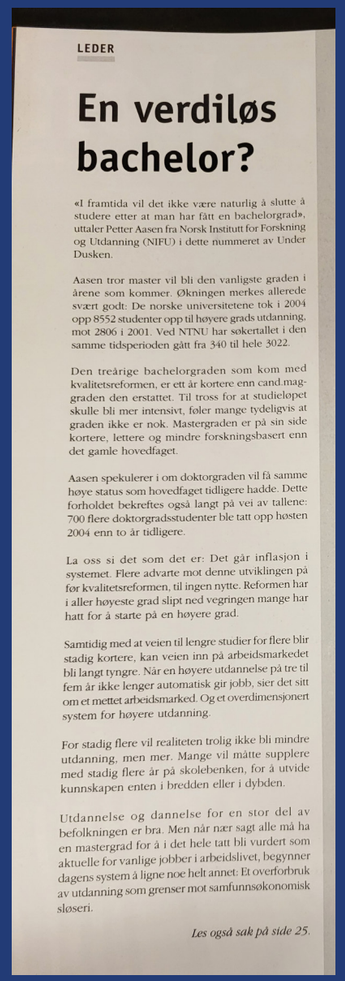
Når? 26. april, 21.00
Hvor? Samfundet
Feir semesterets siste åpningshelg på Samfundet med DJ-er fra hele Norge. Det blir sent, høylytt og dansestemning. Det er stedet for de som elsker elektronikamusikk, og også for de som synes det er helt greit.

ROSENBORG – MOLDE

Når? 27. april, 14:30
Hvor? Lerkendal stadion
De siste oppgjørene mellom disse dødsfiendene har vært både historiske og hysteriske, med røde kort i flertall, dramatikk til siste spark og en rivende atmosfære. Rosenborg er blant favorittene i årets utgave av Eliteserien og trenger all støtten de kan få på vei tilbake til toppen. Dersom du ikke har noe til overs for den selvhøytidelige klubben, anbefales det likevel å ta turen denne søndagsettermiddagen.

Har du tips til kule ting som skjer i Trondheim? Noe du vil dele med Under Dusken og alle våre lesere? Send e-post til kulturredaktor@studentmediene.no med emnet «kulturkalender».

Arkiv 2005, nr.6

LEDER

En verdiløs bachelor?

«I framtida vil det ikke være naturlig å slutte å studere etter at man har fått en bachelorgrad», uttaler Petter Aasen fra Norsk Institutt for Forskning og Utdanning (NIFU) i dette nummeret av Under Dusken.

Aasen tror master vil bli den vanligste graden i årene som kommer. Økningen merkes allerede svært godt: De norske universitetene tok i 2004 opp 8552 studenter opp til høyere grads utdanning, mot 2806 i 2001. Ved NTNU har søkertallet i den samme tidsperioden gått fra 340 til hele 3022.

Den treårige bachelorgraden som kom med kvalitetsreformen, er ett år kortere enn cand.mag-graden den erstattet. Til tross for at studieløpet skulle bli mer intensivt, føler mange tydeligvis at graden ikke er nok. Mastergraden er på sin side kortere, lettere og mindre forskningsbasert enn det gamle hovedfaget.

Aasen spekulerer i om doktorgraden vil få samme høye status som hovedfaget tidligere hadde. Dette forholdet bekreftes også langt på vei av tallene: 700 flere doktorgradsstudenter ble tatt opp høsten 2004 enn to år tidligere.

La oss si det som det er: Det går inflasjon i systemet. Flere advarte mot denne utviklingen på før kvalitetsreformen, til ingen nytte. Reformen har i aller høyeste grad slipt ned vegringen mange har hatt for å starte på en høyere grad.

Samtidig med at veien til lengre studier for flere blir stadig kortere, kan veien inn på arbeidsmarkedet bli langt tyngre. Når en høyere utdannelse på tre til fem år ikke lenger automatisk gir jobb, sier det sitt om et mettet arbeidsmarked. Og et overdimensjonert system for høyere utdanning.

For stadig flere vil realiteten trolig ikke bli mindre utdanning, men mer. Mange vil måtte supplere med stadig flere år på skolebenken, for å utvide kunnskapen enten i bredden eller i dybden.

Utdannelse og dannelse for en stor del av befolkningen er bra. Men når nær sagt alle må ha en mastergrad for å i det hele tatt bli vurdert som aktuelle for vanlige jobber i arbeidslivet, begynner dagens system å ligne noe helt annet: Et overforbruk av utdanning som grenser mot samfunnsøkonomisk sløseri.

Les også sak på side 25.

STRIPE

ILLUSTRASJON: Eugen Johnsen og Kirsti Jacobsen

BOKMÅL

KRYSSORD

TEKST og FOTO: Kjersti Eline Stuen
ILLUSTRASJON: Lara Haugland

NOTENE BY		NAVN PÅ LINJEFORENING GUTTENAVN		SEKUND LAPPE				
SPREKK RØRER								
				NITROGEN TRAU		BETALER TILBAKE	FJESET	
NØYTRUM BEHOLDEREN		FORTSATT PREMIE					VOKAL	
VANNSPRING	IONIUM			AVIS			GJELDE	
FORNYBAR KRAFT	VINYLPLATE FORKORTELSE			VET NORGE				DESSERT
DAVIDS SØNN						SPERREBJELKE		

Send inn løsningsordet til avisnestleder@studentmediene.no innen 29.04.2025 og vær med i trekningen av Under Duskens egne kryssordgenser!

Forrige utgaves løsningsord var festival

SIVILINGENIØRRINGEN

I 1928 utviklet vi den originale ringen og startet leveringen til verdige kandidater. Nå 95 år senerer produserer vi fortsatt den ikoniske ringen lokalt i Trondheim med stor faglighet og stolthet.

Forhåndsbestill din ring innen 1. mai og vær med i trekningen av en gratis NTNU-ring !

GULLSMED KARL GÅRD

JUVELER
DAHLSVEEN
en del av mestergull
OLAV TRYGGVASONSGT 24 • TRONDHEIM •

KVISS

KVISSMESTER: Jonas Drabløs Røisland

1. I hvilket land ble de første påskelammene slaktet?
2. Hva heter de to kjøkkenredskapene som brukes for å pulverisere og blande ingredienser?
3. Hva heter lillesøsteren til Charlie i barne-TV-serien med samme tittel som begge navnene til søskenparet?
4. Hvilken betegnelse brukes om oppgjørene mellom fotballagene Tromsø og Bodø/Glimt?
5. Fullfør ordtaket: Samme hvor en snur seg så er …
6. Fra hvilken musikal kommer låten «Don't cry for me Argentina»?
7. Hvem vant den første sesongen av X-faktor i Norge?
8. Hva slags type mat er salsiccia?
9. Hvilket nummer i rekken av Iphoner kommer ut i 2025?
10. Hva er hovedstaden i Libya?
11. Hvilket år ble Wikipedia lansert?
12. Hvilken idrettsutøver er den dyreste utøveren noen gang solgt i all sport?
13. Hva frykter man om man har hippopotomonstrosesquippedaliophobia?
14. Hva er navnet til festningen i Trondheim?
15. Hvor mange land slutter på «stan»?
16. Hva er verdens vanligste etternavn?
17. Hvilken by i Norge kalles «Plankebyen»?
18. Hva står DAB for?
19. Hvem spilte karakteren Aragorn i *Ringenes herre*-trilogien?
20. Hva er det eneste organet som kan bygge opp seg selv?

1) Egypt. 2) Morter og pistill. 3) Lola. 4) Slaget om Nord-Norge. 5) Rumpa bak. 6) Evita. 7) Chand Torsvik. 8) Italiensk pølse. 9) Iphone 17. 10) Tripoli. 11) 2001. 12) Nøymar jr. 13) Lange ord. 14) Kristiansten festning. 15) 7. 16) Wang. 17) Fredrikstad. 18) Digital Audio Broadcasting. 19) Viggo Mortensen. 20) Lever.

HVEM ER DU I KONFIRMASJON?

ILLUSTRASJON: Victoria Lillejord Stenshagen

0-5
Den allergiske tremenning

Du har tilsynelatende lite i konfirmasjonen å gjøre. Din relasjon til konfirmanten er like nær som den indiske skiløperen var å vinne i Granåsen. Attpåtil tåler du ingenting og er allergisk mot alt. Det er greit nok det, men du skal lage en scene til hver eneste matrett på bufféen.

5-10
Onkel i joggebukse

Du kan være vittig og jovial, men det er noe som ikke stemmer helt i din kognitive sammensetning. Nå er du i en konfirmasjon og velger å kle deg som om du gjør deg klar til å spille skytespill og spise ostepop hele natten. Voks opp!

10-15
Bestemors tale

Du er en viktig del av dagens opplegg. Du sitter på alle de gode historiene om hvordan konfirmanten har blitt formet til den personen hen er i dag. Noen ganger glemmer du deg litt og begynner å snakke om helt andre ting, som hva venninnen din Oddrun sa på kaféen forrige uke.

15-20
Konfirmanten

Det er din dag i dag, herregud for en herlig dag! Alle er her for deg, alle har med gave til deg, alle snakker om deg og alle dør for deg. DEG, DEG, DEG. Grattis!

Spitposten

Verdas friaste, finaste, kjekkaste, ferskaste, rykandeste varmaste presse

spit II Ekte skjermbilete frå ordbokene.no

SUBSTANTIV *inkjekjønn*

OPPHAV frå lågtysk

TYDING OG BRUK

det å erte eller krenkje; hån (I), spott (I)

Døme

du må tole litt spit

Styresuppe – det nye Samfundsmøtet

Har du noe du vil diskutere med Styret? Kom på Styresuppe.

Lurer du på hvilke etiske retningslinjer vi skal vedta på generalforsamlingen? Kom på Styresuppe.

Har du kritikk av et møte, eller av Styret? Kom på Styresuppe.

Vil du vite mer om hva som skjer i organisasjonen vår? Kom på Styresuppe.

Vi har nemlig endelig et jevnlig medlemsmøte! Om lørdagene blir det som vanlig supperåd.

Styret vil med dette informere om at i tillegg til å foreslå nye etiske retningslinjer på Generalforsamlingen, vil vi også endre lovene til at Styresuppe nå blir et vedtaksdyktig Samfundsmøte.

Det blir rett og slett for lite tid til talkshow i Storsalen om vi skal ha alle disse medlemsmøtegreiene der.

Registrerer...

…at entrepenører ikke kan å pitche
…at kompisene ikke får ligge
…at haaaaaaaaaaaaaaar du møtt…
…at **Nidaros** var faktisk så kleine
…at selv om de fikk ut sak før Fitteblekka
…at tenk å ha med faktisk proffkamera?
…at **Pamphletten** fortsatt kopierer vårt format
…at registrerer
…at hvem kan klandre dem?
…at **fel mish mish**
…at å baste-baster-basta-har basta
…at tydelig mangfoldfokus i styreopptaket
…at vi som var redde alle skulle være fra BI
…at BI ikke er veldig blid om å snakke om BI
...at men det er ikke mange nok Samfundet-**medlemmer** fra BI til å utgjøre et helt styre
…at Birk er en av DEI ansatte
…at **selv ikke Birk** vil ha andre fra BI i styret
…at Simen Velle har bachelor i å ikke møte til debatt på Samfundet
...at og hundre prosent **fravær**
...at fraværsgrense for deg, ikke for meg
…at ass and titties
…at gas and bitches
…at onkel Jens?
…at hvor er onkel Jonas?
…at to filmer om Stoltenberg på kino samme måned?
…at film om onkel Birk?
…at **dragvollrevyen** trenger flere drager
…at jeg liker å fly, selv om jeg vet det er skadelig
…at jeg slutter bare hvis noen tvinger meg
…at nå høres det ut som **jeg jobber i Equinor**
…at apropos å ikke lytte til kunnskap
…at "en kompis av meg" har "kjæreste" i Fitteblekka
…at **navlebeskuende blekktryne**
…at kUKEkoret Pirum liker dame, dame not so much
…at ca et forbrukslån på **OnlyFans**
…at sånt blir det barn av
…at alt går an for det "sterkeste" kjønn
…at grab 'em by the pussy?
…at sånt blir det sak av
…at takk til Peio for **oppvartningen**
…at noen må redde dem
…at de tjener vel ca et forbrukslån hver på det
…at snart blir det flere barn
…at **plingeavhengig**
…at "det er måkær som gjør at ikke vi får damær"
……at **kUKEhoristen** kan suge sin egen kuk
…at shot for hvert «lovutvalg»
…at fullere enn under beer-mile

Konsertrapport

Spitredaksjonen anmelder bare faktisk kunst, men anonyme tipsere informerer om mye dårlig konfetti, kaotisk dans og sørpe drita tredjetenor. Kukadurene burde holde seg innelåst i badstua si, der de kan svette og suge hverandre i fred.

Konsertanmeldelse

Ukjent hest er altfor ukjente til å komme så seint på scena. Pluss for at han ene ligner på Tormod. Godt kamuflert lip-sync.

Hvem drepte formannen?

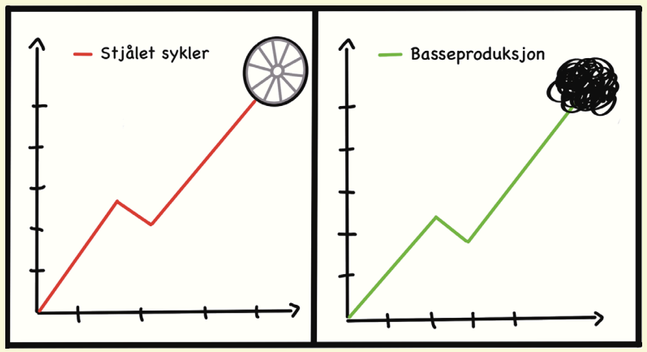
Spitdvergen har funnet Samfundetleder Rami Chumber påkjørt i Storsalen lørdag16.05. Vi er sikre på hvem som har begått mordet basert på motiv og anledning. Hva tror du?

kUKEkoret Pirum: Spitpostens hovedmistenkte er Monas favoritter. "Manns"koret ytrer at de er i full gang med den årlige kles- og kroppsvasken, som forklarer det bikinikledde og våte.

Tormod: Vi har mottatt inkriminerende videodokumentasjon av Tormod som kjører rundt i en gaffeltruck. Uttalelser som "slakt" "bredvei" og "mega-slakt" kommer frem i noe som virker som et samarbeid med Finansstyret og Samfundets Interne Teater.

LØK: Sist sett på hyblene kl.16.30, sittende i en sandkasse, aktivt lyttende til Mario Kart bakgrunnsmusikken. I et intervju med Spitpostens fremste gravejournalister kan de fortelle at de "

BI-rk: Kledd som ingen ringere enn Sheikh Ben Redic Fy Fasan møtes Spitposten av neste formann Han gliser foran den nyparkerte Rolls Roycen sin som han hadde hatt på bilvask kl.15.50-16.30. Han var meget fornøyd med servicen.

Samfundetleder mener:

Studentersamfundet i Trondhjem er en velfungerende organisasjon

Det kommer til stadighet kritikk om organisasjonen Samfundet, og da særlig landsmøtet vårt - Samfundsmøtet. Men har kritikerne rett? La oss gå gjennom noen suksesskriterier for en god organisasjon.

Form og farge
Vi har en rund og rød organisasjon, og heldigvis rød i norsk forstand. Mye heller det enn en blå og en firkanta en.

Den frie talerstolen
Det bringer oss videre til den røde talerstolen, som alskens røde meninger kan ytres fra.

Landsmøte
Vår lokale organisasjon har lokale landsmøter hver helg. Vi er stolte av å ha en type landsmøte som verken trenger å være vedtaksdyktig, representativ eller forberedt til å diskutere noe som helst i plenum.

Informasjonsflyt
De som trenger å vite om møtene, de vet. At noen tror det bare er for frivillige, er bare et pluss. Da luker vi ut de dummeste som ikke klarer å tilegne seg kunnskap om hvem det faktisk er for.

xoxo Rami <3

ORIS DENTAL

Ett år siden sist?

Da er det på tide å plukke opp tråden

Kryss av årets første to-do, og bestill en tannsjekk
ved en av våre klinikker i dag:

Oris Dental Leutenhaven | Oris Dental Sanden
Oris Dental Munkegata | Oris Dental Sirkus Shopping
Oris Dental Lykkegården (tidligere Trondheim Torg)